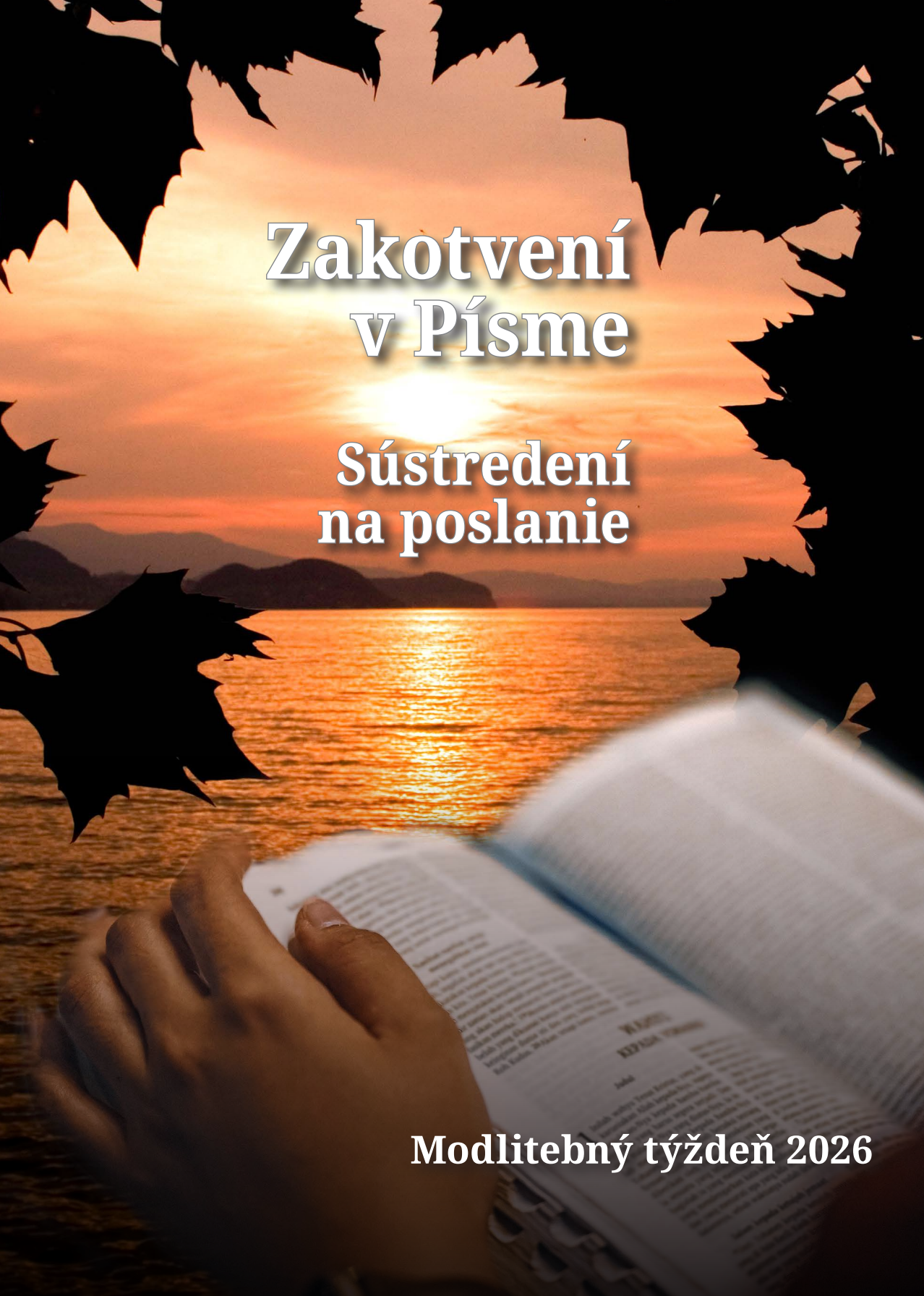

Zakotvení v Písme

Sústredení na poslanie

Modlitebný týždeň 2026

Modlitba otvára možnosti, aké neposkytne žiadna stratégia. Preto musíme prejsť posledný úsek cesty na kolenách.

Hlavným autorom prednášok Modlitebného týždňa je Shawn Boonstra, zástupca šéfredaktora časopisu *Adventist Review*. Vyrastal v Britskej Kolumbii v Kanade. Ako tínedžer sa stal adventistom a zanedlho začal vyučovať biblické náuky. Niekoľko desaťročí sa venoval pastoračnej službe, verejnej evanjelizácii a mediálnej činnosti. Spolu s manželkou Jean pomohli tisíckam ľudí prijať Ježiša Krista a byť pokrstení. Shawn Boonstra pôsobil aj ako moderátor a riaditeľ televízneho vysielania *It Is Written (Je napísané)* v Kanade a *It Is Written International* (Medzinárodný program *Je napísané*). V rokoch 2013 až 2025 pracoval ako moderátor a riaditeľ programu *Voice of Prophecy (Hlas proroctva)*, prostredníctvom ktorého oslovoval divákov po celom svete.

Modlitebný týždeň 2026

Vydala Cirkev adventistov siedmeho dňa, Londýnská 623/30, 120 00 Praha 2.

Vydanie prvé, Praha 2026.

Zodpovedný redaktor: Vítězslav Chán

Preklad do slovenčiny: Marcela Bieliková

Jazyková redakcia: Ľubica Brezovická Šebeková

Technická redakcia: JUPOS, s. r. o., Ostrava

Tlač: Tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice

Fotografia na obálke: pexels.com

Foto: 6, 23, 25, 28, 29, 33 – pexels.com; 35, 37, 39, 41, 43, 45, 47 – Ľudmila Grešová; 7, 8, 9 (Hekmat Al-Ayashi) – wikipedia.org

Ilustrácie v čítaní pre deti: Karen Jimenez Findley

ISBN 978-80-88026-82-2

SOBOTA

4 | **Zakotvení v Biblii**

Erton C. Köhler

NEDEĽA

8 | **Nestačí Bibliu len čítať**

Shawn Boonstra

PONDELOK

11 | **Posolstvo, ktoré svet stále potrebuje**

Shawn Boonstra

UTOROK

14 | **Náuka, ktorá má tvár**

Shawn Boonstra

STREDA

17 | **Pôsobenie Ducha**

Shawn Boonstra

ŠTVRTOK

21 | **Nie je to práca kazateľa**

Shawn Boonstra

PIATOK

24 | **Na hraniciach Kanaánu**

Shawn Boonstra

SOBOTA

27 | **Kým nepríde**

Ellen Gould Whiteová

32 | **Čítanie pre deti**

Abigail Dumanová

Keď ako celosvetová cirkev začíname Modlitebný týždeň, nemusíme spomaliť, len sa preorientovať. Na prvé miesto dajme naše poslanie. Nech žijeme na ktoromkoľvek kontinente a v akejkoľvek spoločnosti, vrátme sa k základom, na ktorých stojíme, a k svojmu poslaniu. Téma „Zakotvení v Písme, sústreďení na poslanie“ nie je heslom tohto týždňa, ale súčasťou samotnej identity Božieho ľudu žijúceho v prorockom čase.

Rásť a vychádzať z Písma znamená stáť tam, kde stojí Kristus, ktorý povedal: „Posväť ich v pravde; tvoje slovo je pravda.“ (Jn 17,17) Biblia nám dáva istotu vo svete, ktorý upútava našu pozornosť a prináša množstvo právd. Upevňuje našu vieru, keď dolieha neistota. Formuje náš charakter a očisťuje naše ciele. Cirkev zakotvená v Písme sa nenechá unášať novými trendmi a nepodľahne zmätku. Skôr, než prehovorí, pokľakne a počúva nebo.

Zakotvenie v Písme vedie cirkev k tomu, aby kráčala vpred. Keď sa sústreďí na svoje poslanie, prijíma dôvod svojej existencie. Ježiš vyhlásil: „Choďte a získavajte mi učeníkov vo všetkých národoch.“ (Mt 28,19) Boh nepovolal cirkev k tomu, aby žila v pohodlí. Poveril ju úlohou – zvestovať posolstvo nádeje. Prekážky vedú cirkev na kolená. Modlitba otvára možnosti, ktoré neposkytne žiadna stratégia. Kristus povoláva ľudí tam, kde sú. Každý jazyk, každé mesto a každá oblasť predstavujú výzvu slúžiť a svedčiť.

Modlitba motivuje a vyvoláva pocit naliehavosti. Šírenie evanjelia sa začína odovzdaním sa Kristovi. Skôr než začneme organizovať akékoľvek programy, musí byť naše srdce posvätené. Skôr než začneme pripravovať a oznamovať plány, musíme sa modliť. Dejiny ukazujú, že keď sa Boží ľud modlí, misia mimoriadne napreduje. Duch dáva silu, odvahu a otvára nové príležitosti.

Nech sa tento týždeň stane časom prípravy a zdrojom moci a svetla. Cirkev, ktorá sústreďuje pozornosť na nepodstatné veci, nedokáže pomôcť. Tento svet potrebuje vernú cirkev s hlboko zapustenými koreňmi a širokým záberom.

Prajem si, aby naše modlitby v tomto týždni upevnili náš základ a rozšírili pohľad, aby všetci ľudia mohli počuť evanjelium a Kristus sa mohol vrátiť vo svojej sláve.

Maranatha.

– Erton C. Köhler, predseda Generálnej konferencie
Cirkvi adventistov siedmeho dňa

Zakotvení v Biblii

Náš pevný základ

Pevne budú stáť len tí, ktorí stavajú na neotrastiteľnom základe. V dnešnej dobe existuje len jeden pevný základ – Božie slovo. Písmo bude stáť pevne aj v čase, keď sa všetko rúca, keď sa menia ideológie a rúcajú doterajšie štruktúry.

Téma „zakotvení v Písme, sústreďení na poslanie“ nie je len heslo. Je to kompas, ktorý vedie adventistické hnutie v tejto dobe. Svet sa

zmietá v chaose. Cirkev ako celok môže pevne stáť len vtedy, ak bude pevne zakotvená na večnom základe Božieho slova.

Žijeme v nestabilnom svete. Hranice sa posúvajú, pravdy sa premenúvajú a hodnoty menia. Zmocňujú sa nás pochybnosti. Prostredníctvom miliárd obrazoviek a displejov sa šíria postmoderné názory. Vietor relativizmu sa mení na víchricu ľahostajnosti. Uprostred tejto lavíny neistôt sa vynára otázka: Existuje niečo pevné a nemenné? Môže sa človek spoľahnúť na nejaký pevný základ?

Ježiš na túto otázku odpovedá veľmi jasne. V Evanjeliu podľa Matúša (7,24–27) čítame príbeh o dvoch staviteľoch. Jeden bol múdry, druhý nerozumný. Oba si postavili domy. Zanedlho prišla prudká búrka. Jeden

dom sa zrútil, druhý zostal stáť. V čom bol rozdiel? V základe. Prvý muž postavil dom na skale, druhý na piesku. V pôvodnom gréckom texte slovo „skala“ (*petra*) označuje pevný, rozsiahly a nehybný skalný masív. Takýmto pevným základom je pre Boží ľud Božie živé a večné slovo. V 2Tim 3,16.17 čítame, že toto Slovo je „inšpirované Bohom“ a učí, karhá, napráva a vychováva k spravodlivosti. Každého človeka pripravuje na konanie dobra. Písmo teda nie je jedna z mnohých kníh, ale večný základ.

Môžeme postaviť impozantný, krásny, architektonicky odvážny a moderne zariadený dom. No ak bude mať základy na piesku, zrúti sa. V búrkach obstoja len tí, ktorí stavajú na pevnom a neotrasteľnom základe. V dnešnej dobe existuje len jeden absolútne pevný základ – Božie slovo.

Božie Slovo je inšpirované

Apoštol Pavol napísal: „Celé Písmo je vnuknuté Bohom.“ (2Tim 3,16) Pôvodné grécke slovo *theopneustos* (doslova „Bohom vdýchnuté“) je veľmi pôsobivý obraz. Vracia nás na začiatok, k stvoreniu. Ten istý Boh, ktorý vdýchol život Adamovi, vdychuje svoju pravdu do stránok Písma. Hoci Bibliu napísali ľudia, v skutočnosti je to „dych neba“ vyjadrený ľudským jazykom. Boh ľuďom nediktoval priamo, ale inšpiroval ich. Oni to potom vyjadrili vlastnými slovami.

Nejde o čiastočnú alebo poetickú inšpiráciu, ale o celkovú, kompletnú inšpiráciu. Boh zjavil Slovo, Duch Svätý ho sformoval a posvätení ľudia zapisali.

Veriaci ho celé stáročia uchovávali a prinášali kvôli nemu obeť. Ellen G. Whiteová napísala: „Boh sa o nás stará ako o rozumné bytosti. Dal nám svoje Slovo ako svetlo, aby sme mohli kráčať bezpečne.“¹ Aj dnes, v dobe kultúrnej temnoty a ideologického zmätku, Božie slovo jasne svieti a ukazuje nám správny smer.

Médiá dnes ponúkajú množstvo názorov a rád odborníkov, algoritmov a trendov. Nič z toho nemá autoritu večného Boha. Biblia nepotrebuje žiadne aktualizácie. Stačí, ak jej rady aplikujeme do svojho života. Nemáme ju vykladať tak, aby sme ju prispôbili dnešnej kultúre. Musíme zvestovať jej posolstvo, aby mohla premieňať srdcia ľudí.

Správa organizácie Open Doors z roku 2023 uvádza, že vyše 360 miliónov kresťanov po celom svete je vystavených krutému prenasledovaniu. Mnohí len preto, že vlastnia Bibliu alebo ju niekomu požičali.² V niektorých krajinách sa to považuje za zločin proti štátu. Na niektorých miestach monitorovacie systémy upozornia úrady, keď sa v online priestore objavia biblické texty. Inde sú v kresťanských kostoloch nainštalované kamery za účelom štátneho dohľadu. Na tom všetkom je zvláštna jedna vec – keby bolo Božie slovo bezvýznamné, zrejme by nevyvolávalo taký strach. Boží nepriateľ veľmi dobre pozná moc Božieho slova. Boží ľud ju musí poznať tiež.

Božie slovo je dostačujúce

Vo verši 2Tim 3,17 čítame, že vďaka pôsobeniu Božieho slova je Boží človek „dokonalý a pripravený na každé dobré

¹ Ellen G. Whiteová, *Review and Herald*, 21. augusta 1888.

² Open Doors Hong Kong, „World Watch List 2023: Overview“, <https://www.opendoors.org.hk/enUS/news/latest/wwl23-overview/>.

dielo“. Grécke slovo *artios* znamená zrelý, plne schopný, úplne pripravený. Inými slovami, Biblia si vystačí sama. Nepotrebuje žiadne doplnky ani vylepšenia. Formuje charakter, vedie k spásu a motivuje na misijnú službu.

Mnohé náboženské hnutia v priebehu dejín zlyhali práve preto, že sa odvrátili od Písma. Iné uprednostnili ľudské tradície, mystické vízie alebo módné teologické trendy. Základom pravého kresťanstva bola vždy vernosť Písmu. V čase konca to nebude inak.

„Keby sme my ľudia prijali v Písme jasne vyloženú pravdu o prirodzenosti človeka a stave mŕtvych, poznali by sme v učení a prejavoch špiritizmu pôsobenie satana, jeho moc, znamenia a klamné zázraky,“ napísala Ellen Whiteová.³ Nikdy sa nestalo, aby Písmo nestačilo! Problém spočíva v tom, že mnohí ľudia ho odložili bokom alebo prispôbobi svojím predstavám.

Musíme jasne povedať, že poslanie Cirkvi adventistov siedmeho dňa vo svete nestojí na ľudských stratégiách, ale na Božom slove. Sme ľuďom Božej knihy. Kde je stredobodom Biblia, nebo koná zázraky, ktoré presahujú akékoľvek predstavy.

Žalmista vyhlásil: „Sviecou mojej nohe je tvoje slovo, svetlom môjmu chodníku.“ (Ž 119,105) Hebrejské slovo pre „sviecu“ je ner. Bola to malá olejová lampa, ktorá dokázala osvetliť temný chodník na krok dopredu. Božie slovo nesľubuje, že nám odhalí celú budúcnosť, ale zaručuje svetlo na každý ďalší krok. A to stačí.

Božie slovo je praktické

Ježišove podobenstvo v 7. kapitole Evanjelia podľa Matúša hovorí jednoznačne – či bude dom zničený alebo zostane stáť, závisí od poslušnosti Božiemu slovu. Nestačí ho len čítať, počúvať a poznávať, musíme ho aplikovať do praktického každodenného života.

Cirkev nebude silná vďaka kreatívnym nápadom, ale vďaka poslušnej viere. Stabilita nevyplýva z množstva biblických vedomostí, ale z toho, či svoj život podriadime Písmu, či budeme poslušní Bohu a či s ním budeme pestovať spoločenstvo prostredníctvom jeho milosti. Iba pevné zakotvenie v Božom slove umožní veriacim obstáť, keď budú v čase konca vystavení skúškam a prenasledovaniu.

V roku 2017 zasiahlo stredné Mexiko zemetrasenie v sile 7,1 stupňa. Mnohé moderné budovy sa zrútili, niektoré staršie stavby však zostali nepoškodené. Odborníci vysvetľovali, že tajomstvo spočíva v hlbokých a pevných základoch. To isté platí aj pre cirkev. Cirkev nestojí na tom, čo je viditeľné a čo často obdivujeme, ale na tom, aké pevné má základy. Existuje len jeden základ, ktorý vždy obstojí – Božie slovo!

³ Ellen G. Whiteová, *Veľký spor vekov*, s. 402.

Biblia nie je len kniha vhodná na teologické diskusie; je to sprievodca v každodennom živote. Učí nás, ako sa máme správať k druhým, ako spravovať prostriedky, reagovať na rôzne krízy a ako sa rozhodovať. Každá oblasť života, v ktorej sa ňou nebudeme riadiť, sa môže „zrútiť“.

Je pre nás Biblia postačujúca?

Základnou otázkou nie je, koľko Biblií vlastníme, ale či sme v Božom slove skutočne zakorenení. Je rozdiel medzi tým, či sa učíme naspamäť biblické texty, alebo či sme skutočne závislí od Božieho slova. Verný ostatok cirkvi netvorí ľudia, ktorí vyznávajú správne doktríny, ale tí, ktorí žijú v súlade so zjavenou pravdou. Tí, ktorí zachovávajú prikázania a držia sa Ježišovho svedectva (Zj 12,17), nebudú robiť kompromisy v otázke autority Božieho slova. Písmo je naším morálnym kódexom, prorockým základom, misijnou príručkou a Božím listom plným lásky.

Božie slovo zostáva pevné a neochvejné aj vtedy, keď sa všetko otriasa, keď sa menia ideológie a rúcajú ľudské štruktúry. Biblia je jediná kniha, ktorá dokáže odhaliť, čo sa nachádza v ľudskom srdci vo chvíli, keď človek číta jej stránky.

Vráťme sa k Božiemu slovu

Boh dnes vyzýva predstaviteľov cirkvi, kazateľov, rodiny, seniorov, mládež aj deti, aby sa vrátili k základom. Ak má cirkvi v budúcnosti obstať, musí pevne stáť na Skale. Aj pri plnení svojho poslania musí čerpať silu z jediného zdroja – z Božieho slova.

Postavíme svoj život opäť na Písme? Nech každý náš plán a každé naše rozhodnutie či už v oblasti služby,

rodinného života alebo financií vychádza z autority slov „takto hovorí Hospodin“. Určite si všetci prajeme, aby bola Biblia naším základom, nielen ozdobou. Preto sa znovu odovzdajme Pánu Bohu. Vráťme sa k Božiemu slovu, modlime sa a rozjímajme nad otvorenou Bibliou. Rozhodujme sa na základe biblických princípov. Zvestujme pravdy s Písmom v srdci. Pretože obstoja len tí, ktorí sú pevne zakotvení v Písme a sústredení na Kristovo misijné poslanie.

Maranatha!

Podnety na diskusiu

- Prečo môžeme Božie slovo považovať za jediný pevný a nemenný základ v dnešnom nestabilnom svete?
- Čo znamená, že Biblia je „inšpirovaná Bohom“? Aký význam to má pre jej autoritu?
- V čom spočíva dostatočnosť Písma pre život človeka a poslanie cirkvi?
- Aký je rozdiel medzi tým, keď Bibliu poznáme a keď podľa nej naozaj žijeme? Prečo je tento rozdiel zásadný?

Nestačí Bibliu len čítať

Božím slovom musíme aj žiť

Jedna
z brán
v Baby-
lone

*„V srdci som si skryl tvoju reč, aby som proti tebe nehrešil.
Velebený buď, Hospodín! Nauč ma svoje ustanovenia!“
(Ž 119,11.12)*

**Nič neodhaľuje silu Božej
pravdy tak presvedčivo,
ako život podľa nej vo svete,
ktorý je proti Bohu.**

Jedna stará príhoda rozpráva o dvoch mužoch, ktorí cestou hľadali nocľah. Keď prechádzali cez les, jeden z nich zbadal starú drevenicu. Z komína stúpala dym. Zaklopali na dvere a spýtali sa, či by tam mohli prenocovať. Starý muž ich srdečne pozval dnu a ponúkol im svoju izbu.

Muži niesli v batohoch veľa peňazí, preto nespali dobre. Striedali sa: jeden vždy spal, druhý dával pozor. Nadránom si muž, ktorý práve nespál, všimol svetlo, ktoré prenikalo cez škáru pod dverami. Potichu pootvoril dvere. Uvidel hostiteľa, ako sedí pri stole a sústreďene číta Bibliu. Keď starý muž knihu zavrel a sklonil hlavu k modlitbe, muž zavrel dvere, zobudil svojho spoločníka a povedal mu: „Obaja môžeme pokojne spať. Tomuto mužovi môžeme dôverovať.“

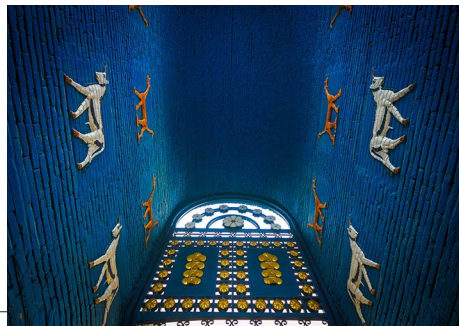
V súvislosti s tým mi napadla otázka: Keby pootvoril dvere a zistil, že starý muž číta knihu *O pôvode druhov* od Charlesa Darwina, vzbudilo by to v ňom rovnakú dôveru?

Doplním to ešte jedným príbehom. Jeden muž sa neskoro v noci vracal domov, keď počul, ako sa k nemu blíži niekoľko ľudí. Nervózne sa obzrel a uvidel, že za ním ide skupina mladých mužov. Srdce sa mu rozbúšilo od strachu a zrýchlil krok. S hrôzou si uvedomil, že ho asi chcú prepadnúť... alebo niečo ešte horšie. Keď ho skupina mladých ľudí dobehla, muž si všimol, že väčšina z nich drží v rukách Bibliu. Neboli to žiadni zloději, ale skupina mladých ľudí, ktorí sa v sobotu večer vracali zo stretnutia, na ktorom študovali Bibliu. Muž si ticho vydýchol.

Dôvera formovaná Slovom

Čo je také zvláštne na ľuďoch, ktorí vážne študujú Bibliu, že máme tendenciu viac im dôverovať? Mali by sme sa nad tým zamyslieť. Hoci sa ľudia často veriacim vysmievajú, väčšina z nich podvedome cíti, že ak sa niekto rozhodne žiť podľa Biblie, bude pravdepodobne morálne spoľahlivejší. Daniel mal v babylonskom prostredí veľa problémov, podobne ako my. Bolo však zvláštne, že keď požiadal kráľa o viac času, kráľ mu uveril a vyhovel mu. (Dan 2)

Je iróniou, že mnohí ľudia nenávidia Bibliu z toho istého dôvodu, prečo dôverujú tým, ktorí podľa nej žijú: uvedomujú si totiž, že Biblia kladie na človeka vysoké morálne nároky.

Rekonštrukcia výzdoby na Ištari-nej bráne z Baby-lonu

Biblia presvedčivo vyhlasuje, že ľudia sa budú zodpovedať zvrchovanému Stvoriteľovi. Keď sa niekto dobrovoľne rozhodne žiť podľa Božích etických noriem, určite budeme radi, že bude naším susedom. Ale čo sa stane v okamihu, keď si uvedomíme, že aj od nás Boh očakáva, že budeme žiť podľa jeho morálnych noriem? To sa nám až tak nepáči.

Od čítania k životu

Nestačí Bibliu len čítať. Mnohé univerzity ponúkajú kurzy, v ktorých sa Biblia študuje ako literatúra. Profesor nie je veriaci, text si dôkladne prečítal, ale nijako ho to nezmenilo. Pre takého profesora je text Biblie len ďalším príkladom kvalitnej literatúry, ako sú napríklad diela Dostojevského, Sun-c'a alebo Shakespeara. Božie slovo nezasiahlo jeho srdce, pretože ho považuje iba za ľudské dielo. Tvrdenie o božskej inšpirácii vníma ako prežitok z doby nevedomosti a poverčivosti. Aj väčšina študentov takéhoto profesora si Bibliu prečíta, ale neobjaví jej skutočný obsah, preto odídu z kurzu nedotknutí jej posolstvom.

Vnímajú to veriaci ľudia inak? Kresťania vedia, že Bibliu nestačí čítať, že jej rady musia uplatňovať v živote. Mnohé veci v živote nedokážeme pochopiť, kým ich nezačneme robiť. Môžeme si naštudovať všetko o zoskoku padákom bez toho, aby sme vyšli zo svojho domu – získať informácie o odpore vzduchu, rozmeroch padáka, zohľadniť svoju váhu. Matematicky môžeme dospieť k spoľahlivému záveru, že padák nás zachráni pred smrteľným pádom. Ale naozaj pochopíme, ako to funguje? Vôbec nie! Na to je potrebné zažiť to – skutočne skočiť.

To isté platí pre kresťanskú vieru: do Božieho kráľovstva sa nikdy

„neprečítame“. Aby sa mohla skutočne prejavíť moc Biblie, musíme mať dostatočnú vieru a žiť podľa princípov, ktoré zjavuje. Až keď sa rozhodneme veriť, že Boh vie, o čom hovorí, objavíme nesmiernu silu jeho Slova, ktorá mení život.

Peter napísal, že sme „znovuzrodení... živým a večným Božím slovom“ (1Pt 1,23). Nechcel tým povedať, že nás spasí to, že máme Bibliu doma v knižnici. Pri druhom vzkriesení budú určite vzkriesení aj ľudia, ktorí vlastnili Bibliu. Rozdiel medzi nimi a zástupom v nebeskom Jeruzaleme bude spočívať v tom, že spasení ľudia „nasledovali Baránka, kamkoľvek ide“ (Zj 14,4).

Prorok Jeremiáš prirovnal Písmo k pokrmu: „Našli sa tvoje slová a zjedol som ich, tvoje slová sú mi rozkošou a radosťou srdca.“ (Jer 15,16) Ježiš použil podobnú metaforu: „Človek bude žiť nielen z chleba, ale z každého slova, ktoré vychádza z Božích úst.“ (Mt 4,4)

Jedlo preniká do každej bunky nášho tela a vyživuje ju. Živiny prúdia tam,

kde sú najviac potrebné. Bez potrebnej výživy človek zomiera. Rovnako musíme „jesť“ a vstrebať aj Bibliu, aby Božie myšlienky mohli preniknúť do našej mysle a premieňať nás. Ako môžeme Bibliu „jesť“? Tak, že ju budeme nielen čítať, ale podľa jej rád aj žiť.

Úzka cesta

Nič neodhaľuje silu Božej pravdy tak presvedčivo, ako keď ňou žijeme vo svete, ktorý je proti Bohu. Božia predstava o správnom živote sa úplne líši od ľudských hriešnych sklonov. Naša hriešna a lenivá povaha má rada svoje zaužívané pohodlie. Ježiš to nazval „širokou cestou“. My ju uprednostňujeme, lebo sa nám zdá pohodlná. Na konci sa však ukáže, že to nebola správna cesta. Ľudia zistia, že šlo o „dialnicu, za ktorú sa platí oveľa vyšší poplatok“, než si môže ktorýkoľvek hriešnik dovoliť.

Naopak, ľudia, ktorí sa rozhodnú žiť vo viere podľa zásad Božieho slova, zistia, že „poplatok za ich úzku cestu“ zaplatil Boh, ktorý prišiel na svet v ľudskom tele. Ježiš sa modlil: „Neprosím, aby si ich vzal zo sveta, ale aby si ich ochránil pred zlým. Nie sú zo sveta, ako ani ja nie som zo sveta. Posväť ich v pravde; tvoje slovo je pravda.“ (Jn 17,15–17)

Diabol pozná Písmo a dobre vie, že Písmo je pravda. Keby to nevedel, Ježiš by ho nemohol obviňovať z klamstva. Diabol by sa jednoducho len mýlil. To však nie je pravda! Diabol úmyselne skresľuje pravdu. Nevadí mu, že Bibliu čítame – ak podľa nej nežijeme. Dobre vie, že ak budeme žiť podľa Božieho slova, Duch Svätý nám na čelo napíše Božie meno (Boží charakter) a my budeme môcť spolu s Baránkom stáť na vrchu Sion (Zj 14,1).

Podnety na diskusiu

- Prečo samotné čítanie Biblie nestačí? Čo v praxi znamená „žiť podľa Božieho slova“?
- Prečo ľudia často viac dôverujú tým, ktorí skutočne žijú podľa Biblie?
- V čom sa zásadne líši rozumové poznanie biblických právd od ich prežívania v praktickom živote?
- Čím sa podľa textu Písma líši „úzka“ cesta od „širokej“ cesty? Aký to má súvis so životom podľa rád a pokynov Písma?

Posolstvo, ktoré svet stále potrebuje

Naše poslanie sa nezmenilo

„Potom som videl iného anjela letieť stredom neba: Mal večné evanjelium, aby ho zvestoval obyvateľom zeme, každému národu, kmeňu, jazyku a ľudu.

Volal mohutným hlasom: ‚Bojte sa Boha a vzdajte mu slávu, lebo prišla hodina jeho súdu. Kľaňajte sa tomu, ktorý stvoril nebo i zem, more i pramene vôd.‘ Za ním nasledoval iný, druhý anjel, ktorý volal: ‚Padol, padol ten veľký

Babylon, ktorý opájal všetky národy vínom vášne svojho smilstva.‘

Po nich nasledoval iný, tretí anjel, ktorý mohutným hlasom volal:

‚Ak sa niekto bude klaňať šelme a jej obrazu a prijme znak na svoje čelo alebo na ruku, aj ten bude piť z vína Božieho hnevu, nezriedeného, naliateho do kalicha jeho hnevu, a bude mučený ohňom a sírou pred svätými anjelmi a pred Baránkom. Dym ich múk vystupuje na veky vekov a nemajú odpočinku vo dne ani v noci tí, ktorí sa klaňajú šelme a jej obrazu, ani ten, kto prijme znak jej mena.‘ V tomto je trpezlivosť svätých, ktorí zachovávajú Božie prikázania a vieru Ježiša.“

(Zj 14,6–12)

Aj keď sa zdá, že svet sa vzdáľuje od Božieho ideálu, hlboké pravdy 14. kapitoly knihy Zjavenie Jána nestrácajú svoj význam.

Muž, ktorého vyslala istá organizácia, aby zhodnotil naše evanjelizačné prednášky, vyhlásil: „Presne toto by ste mali kázať!“ V ten večer, keď nás navštívil, som hovoril o vplyve populárnej kultúry na morálne postoje a o tom, ako trvalé

negatívne vplyvy dokážu oslabiť našu schopnosť odolávať pokušeniam. Pozrel som sa na neho a... chvíľu som mlčal. Keď niekedy rozmýšľame, čo povedať, ľudia vyplnia ticho tým, že prezradia, čo si vlastne myslia. „Zabudnite na všetko ostatné,“ pokračoval. „Chápem vás, sobota je pre adventistov dôležitá, ale keby ste sa viac zamerali na témy, ako bola tá dnešná, vaše služba by priniesla veľké výsledky.“

Posolstvo, ktoré nemožno nahradiť

V tej chvíli som si spomenul na kazateľa Dudleyho M. Canrighta, ktorý kedysi povedal, že keby nebolo naše jedinečné posolstvo, bol by z neho vynikajúci kazateľ. Samozrejme, nepochopil podstatu veci. To, prečo sú naši kazatelia úspešní, nie je ich rečnícky talent, ale biblické posolstvo – správa, ktorá dokáže jedinečným spôsobom zasiahnuť srdcia hriešnych ľudí. Toto posolstvo je veľmi účinné, pretože je pevne zakotvené v osobe Ježiša Krista.

Tento muž nedokázal oceniť posolstvo troch anjelov, pretože v tom čase ešte nebol adventistom. Vlastne ešte nepočul ani ostatné biblické pravdy. Reagoval na základe toho, čo sa o adventistoch dozvedel od priateľov alebo z internetu. Uprednostňoval obsah, ktorý bol v súlade s jeho osobným presvedčením.

Je smutné, že takto neuvažujú len ľudia mimo našej cirkvi. Niekedy aj úprimní veriaci, ktorí sú adventistami celý život, zastávajú názor, že naše posolstvo je prežitkom 19. storočia. Nastal vraj čas, aby sme sa posunuli a začali sa viac podobáť ostatným kresťanským spoločenstvám. Časom zistíme, že ich nechuf k našim doktrínam pramení z toho, ako im boli

predstavené v detstve. Možno ich učili prísni a zákonícky ľudia, ktorí zrejme nepochopili kristocentrický obsah týchto právd. Možno je aj to, že im tieto pravdy jednoducho nikto nikdy nevysvetlil.

Ľudia, ktorí sa k adventistickému hnutiu pripojili nedávno, často hovoria, že posolstvo troch anjelov im poskytlo najjasnejší a najsilnejší obraz Ježiša Krista. Ľudia, ktorí sa venujú evanjelizácii, potvrdzujú, že toto posolstvo má zvláštnu moc privádzať stratených hriešnikov k Ježišovi.

Počas verejnej evanjelizácie si pozorne všímajte poslucháčov. Sledujte ich tváre. Evanjelista prednáša každý večer inú biblickú tému a každý večer reagujú iní ľudia. Rôzne aspekty nášho posolstva oslovujú rôznych ľudí. Niektorí chcú odovzdať svoj život Kristovi, pretože ich presvedčilo posolstvo o sobote. Inokedy je to učenie o stave človeka po smrti alebo posolstvo o zdravom životnom štýle. Je to, ako keby nám Boh dal 28 zaujímavých tém, ktoré máme ako „rybári ľudí“ používať. Keď ľuďom vysvetlíme všetkých 28 základných bodov viery, sieť sa začína plniť.

Niektorí ľudia sa domnievajú, že účinnosť nášho posolstva slabne – že postmodernému človeku už nemá čo ponúknuť. Skúsení evanjelisti vám povedia, že to nie je pravda. V posledných rokoch sledujú skôr opak – naše posolstvo je príťažlivejšie. Počet poslucháčov nielen neklesá, ale sú pozornejší a vnímavejší. Občas sa dokonca stáva, že ľudia uprostred prednášky vstanú zo svojich miest a spontánne reagujú na výzvu k odovzdaniu. Nie je to výsledok ľudskej výrečnosti. Aj priemerní kazatelia, ak sú verní, uvidia výsledky

porovnateľné s výsledkami veľkých rečníkov, pretože prostredníctvom Božieho slova poslucháčov oslovuje Duch Svätý.

Vernosť poslaníu

Boh neurobil chybu v poslaní, ktorým nás poveril. Sotva si vieme predstaviť, že by bola v nebi zvolaná naliehavá porada, pretože nebeské bytosti by si uvedomili, že Cirkvi adventistov siedmeho dňa odovzdali nesprávne poslanstvo. „Rýchlo mi podajte pero,“ povedal by Gabriel, „musíme to celé prepracovať. Nepredpokladali sme, že príde postmoderná doba, ktorej sa musíme nanovo prispôbiť!“

Je to smiešna predstava. Vieme, že to tak nie je. Ak sa predpovedané proroctvá naplňali celé storočia, ba dokonca celé tisícročia, môžeme mať istotu, že 14. kapitola v knihe Zjavenie Jána nie je žiadna chyba. Rovnako ako 18. kapitola, kde čítame, že Kristus čoskoro osvieti svet svojou slávou.

Adventistické hnutie nie je predurčené na to, aby upadlo do zabudnutia. Čaká ho veľkolepé vyvrcholenie. Možno budeme prekvapení, akí ľudia budú prichádzať do cirkvi. Ellen Whiteová napísala: „Krátke pred dvanástou hodinou tisíce ľudí spoznajú a prijmú pravdu... Tieto obrátenia k pravde sa udejú tak rýchlo, že to zaskočí cirkvi. Božie meno bude oslávené.“⁴

Hlboké pravdy obsiahnuté v 14. kapitole knihy Zjavenie Jána nestrácajú svoj význam, aj keď sa zdá, že svet sa vzdaluje od Božieho ideálu. Naopak, ich potenciál rastie. Ľudia sú svedkami zániku ľudských systémov; prežívajú sklamanie z nenaplnených nádejí, ktoré vkladali do kráľovstiev tohto

sveta. Ľudia v dnešnej dobe prežívajú najväčšie sklamanie v dejinách sveta. Hoci mnohí stratili nádej, že je možné nájsť objektívnu pravdu, bolo by chybou domnievať sa, že sú šťastní. Ľudské srdce bolo stvorené s túžbou po večnosti (Kaz 3,11). S rozpadom poriadku na našej hriešnej planéte, ľudia budú stále viac túžiť po Kristovi.

Našou úlohou je zvestovať toto poslanstvo, aj keď sa zatiaľ nenaplnilo. Noach kázal dlhých 120 rokov bez toho, aby videl nejaké výsledky. Vieme, že keby odmietol ďalej kázať, dopustil by sa hriechu. Je tu však jeden zásadný rozdiel. Hoci sa morálny stav nášho sveta podobá stavu sveta v Noachovej dobe, jemu bolo vopred povedané, že v korábe sa zachráni len osem ľudí. My však čítame o veľkom zástupe vykúpených hriešnikov, ktorý nemohol byť spočítaný, ako o naplnení Božieho sľubu daného Abrahámovi.

Podnety na diskusiu

- V čom spočíva jadro poslania Zj 14, ktoré je aktuálne a potrebné najmä pre dnešnú generáciu veriacich i neveriacich?
- Prečo je poslanstvo troch anjelov z Zj 14 považované za nenahraditeľné a stále aktuálne?
- V čom spočíva skutočná sila a účinnosť adventistického poslania?
- Prečo niektorí ľudia (aj v rámci cirkvi) spochybňujú význam a aktuálnosť tohto poslania? Ako na to reaguje text?
- Aký je vzťah medzi vernosťou zverenému poslaníu a očakávanými výsledkami v dnešnej dobe?

⁴ Ellen G. Whiteová, *Selected Messages* (Washington, D.C.: Review and Herald Publishing Association, 1958), zv. 2, s. 16.

Náuka, ktorá má tvár

Naše postoje ovplyvňujú konkrétnych ľudí

*„Skúmate Písma, lebo si myslíte, že v nich máte večný život,
a práve ony svedčia o mne.“
(Jn 5,39)*

**Biblia je návod, ktorý
vypracoval božský Tvorca,
ako sa priblížiť k Božiemu
pôvodnému zámeru.**

Polykarpos, ktorý je známy medzi kresťanmi ako odvážny mučeník, žil v druhom storočí. Rozprával príbeh o apoštolovi Jánovi, ktorý zaznamenal ranokresťanský otec Irenej: „Niektorí od neho dokonca počuli, že keď sa Ján, Pánov učeník, šiel v Efeze

okúpať do kúpeľov a uvidel tam Kérinta, vybehol von a volal: „Utečme, aby sa nezrútili aj kúpele, lebo je tam Kérint, nepriateľ pravdy!“⁵

Prečo Ján utiekol

Ak sa tento príbeh skutočne stal (možno ide len o legendu), čo prinútilo Jána utiecť z kúpeľov a volať, že Kérint je „nepriateľ pravdy“? Kérint bol vo svojej dobe známy heretik, ktorý učil, že Ježiš bol len človek. Popieral, že Ježiša porodila panna. Tvrdil, že svet stvoril nižší Boh. Asi najznámejšie je jeho učenie, že Ježiš sa stal Mesiášom

⁵ Irenej z Lyonu, *Against Heresies*, (Rím: Aeterna Press, 2016), kniha 3, kap. 3, s. 182.

až pri svojom krste. Keď ho ľudia prišli na kríž, božská moc – ktorá sa prejavovala v jeho službe – sa od neho odvrátila. Na kríži vraj zomrel ako obyčajný človek.

Podobné bludy sa v prvých storočiach kresťanstva objavovali čoraz častejšie. Sú v rozpore so všetkým, čo učili apoštoli, keď šíрили evanjelium v Rímskej ríši. Ján sformuloval úvodný text svojho evanjelia tak, aby usmernil myslenie ľudí, ktorí boli v pokušení znevažovať Krista. Tento text patrí medzi najpôsobivejšie pasáže Biblie. Uistuje čitateľa, že náš svet stvoril samotný Kristus – nikto iný! Ján napísal: „Ním vzniklo všetko a bez neho nevzniklo nič z toho, čo jestvuje.“ (Jn 1,3)

Ján označuje Ježiša výrazom *Logos*. Toto slovo bolo pre gréckych filozofov veľmi dôležité a zaujímavé. Pre Jána však malo iný význam ako pre Grékov. V gréckom myslení predstavoval *Logos* všetkoobsahujúci nehybný princíp, ktorý drží pohromade celý vesmír. *Logos* bola nemenná konštantá v pozadí celého kozmu, ktorý je v neustálom pohybe. Ján chcel týmto výrazom vyjadriť niečo iné: na základe Písma zjavuje Ježiša Krista. Gréckeho čitateľa, ktorý sa s kresťanstvom ešte len zoznamoval, toto Jánovo vyhlásenie prekvapilo. Ten, kto stvoril a udržiava celý vesmír, je Boh. Zdroj a darca života osobne zostúpil na našu planétu. Prišiel ako skutočný človek z mäsa a krvi. Slovo sa stalo telom. Pre grécke myslenie to bola revolučná myšlienka.

Správne čítať Bibliu

Ježiš je najvyššia pravda, z ktorej vychádza všetko, čo vnímame svojimi zmyslami. Gréci v skutočnosti nevedomky hľadali Krista. Rovnako ho

hľadal Boží zmluvný ľud a rovnako ho hľadajú mnohí aj dnes. Ján, ktorého inšpiroval Duch Svätý, verne zaznamenal Ježišove slová: „Skúmate Písma, lebo si myslíte, že v nich máte večný život, a práve ony svedčia o mne.“ (Jn 5,39)

Odborníci na výklad Biblie už dlho diskutujú, ako vykladať Písmo čo najlepšie. Ježiš v tomto výroku poskytuje dôležitý kľúč pre správne pochopenie: Ak v texte Biblie nevidíme Krista, potom ju čítame nesprávne. Ak nevidíme Ježiša ako zdroj a stredobod všetkého, potom sme poslanstvo Biblie nepochopili správne. Ak sa snažíme pochopiť základné dogmatické body bez Krista, v skutočnosti im nerozumieme. A ak sa pokúsime dať Krista na nižšiu úroveň, ako to robili heretici v minulosti, potom nie sme schopní pochopiť podstatu biblického posolstva.

Sobota totiž nie je len pravidlom, ktoré máme dodržiavať; je to pozvanie k odpočinku v Kristovej prítomnosti. Učenie o krste je výzvou, aby sme „ukrižovali starého človeka“ a začali novú etapu života, zasvätenú tomu, kto stvoril a neustále udržiava celý vesmír. Zásady zdravého životného štýlu nám Boh nedal len preto, aby sme sa dožili vyššieho veku. Boh ako Stvoriteľ nášho tela nám v Biblii poskytuje návod, ako s ním máme zaobchádzať, a ukazuje nám cestu, ako môžeme naplniť Boží pôvodný zámer s človekom.

Pavol napísal list zboru v Kolosách. Toto mesto sa nachádzalo neďaleko Efezu, kde pôsobil Ján. Vysvetlil v ňom podstatu zdravého učenia. Píše o tajomstve, ktoré Boh zjavil cirkvi prostredníctvom evanjelia: „Im chcel Boh dať poznať, aké je bohatstvo slávy tohto tajomstva medzi pohanmi. Ním je Kristus vo vás — nádej slávy. Jeho ohlasujeme, keď vo všetkej múdrosti napomínáme a učíme každého človeka,

aby sme každého človeka predviedli pred Boha ako dokonalého v Kristovi.“ (Kol 1,27.28)

Zmysel našej viery

To všetko hovorí o tom, aké dôležité je naše poslanie vo svete, ktorý sa ocitol na prahu Božieho kráľovstva. Pro-rocké hnutie našej cirkvi nie je výsledkom rokovaní výborov, hoci výbory sa určite stretávali, aby sa zaoberali biblickým učením. Našu cirkev povolal sám Kristus a od neho závisí naša existencia. Všimnime si, ako Písmo opisuje našu činnosť a podmienky, za akých ju máme vykonávať: „Potom som videl: Hľa, Baránok stál na vrchu Sion a s ním stoštyridsaťštyritisíc tých, čo mali na čele napísané jeho meno a meno jeho Otca.“ (Zj 14,1) Cirkev adventistov siedmeho dňa nemôže existovať bez Baránka. Bez neho nemáme žiadne poslanstvo. On je

stredobodom nášho poslania. Kázať dogmatické body a vynechať z nich Ježiša znamená nechápať ich správne, skresliť ich.

Najdôležitejšia otázka, ktorú si máme pri štúdiu základných doktrín položiť, znie: „Čo ma táto téma učiť o Ježišovi a o tom, aký je?“ Keď potom budeme tieto pravdy odovzdávať niekomu inému, toto kristocentrické chápanie musí byť jadrom toho, čo mu hovoríme. Ak je pre nás sobota len pravidlom a prikázaním, stráca svoj zmysel. Ak však budeme sobotu vnímať ako znamenie zmluvy so Stvoriteľom, ako spôsob, ako sa priblížiť k svojmu Stvoriteľovi, a necháme sa premieňať jeho láskou na obraz Pána soboty, potom budeme tento deň prežívať v moci Božieho Ducha.

V otázke soboty nejde ani tak o časový úsek dvadsiatich štyroch hodín; ide skôr o osobu. Ak ju takto neprežívame a neučíme to aj druhých, žijeme v sebaklame. Je možné každý týždeň mechanicky a rituálne dodržiavať sobotu, a pritom nikdy nenadviazať vzťah s Bohom, ktorý nám sobotu dal. Sobota bez Krista je len voľný deň. A naopak – sobota s Kristom je deň, ktorý naplňa naše vnútro a pripomína nám, odkiaľ pochádzame, kto sme a kam smerujeme. Je to silná pripomienka toho, že Ježiš je zmyslom celej existencie.

Naozaj Ján utiekol z kúpeľov, pretože sa v nich objavil heretik Kérint? Nevieme. Možno sa to stalo a možno je to len legenda. S absolútnou istotou však vieme, že Duch Svätý inšpiroval Jána, aby vo svojom evanjeliu jedinečným spôsobom predstavil Krista ako stredobod všetkého. Nenecháva pritom žiadny priestor na námietky ľudí, ktorí sú v pokušení odsunúť Ježiša na vedľajšiu koľaj.

Podnety na diskusiu

- Prečo je podľa textu zásadné chápať Bibliu a kresťanské učenie vždy vo vzťahu k osobe Ježiša Krista?
- Aké nebezpečenstvo hrozí, ak sú biblické pravdy a náuky oddelené od Krista?
- Čo v praxi znamená, že kresťanská viera nie je len doktrínou, ale stojí predovšetkým na osobnom vzťahu s Kristom?
- Ako sa má kristocentrické chápanie viery premietnuť do nášho života a spôsobu, akým hovoríme o svojej viere?

Pôsobenie Ducha

Čo nie je pôsobenie Ducha Svätého

„Keď však príde on, Duch pravdy, uvedie vás do celej pravdy, lebo nebude hovoriť sám od seba, ale bude hovoriť, čo bude počuť. Bude vám zvestovať aj to, čo príde. On oslávi mňa, lebo z môjho vezme a zvestuje vám.“

(Jn 16,13.14)

Ježiš je srdcom každej misie. Duch Svätý slúži jeho zámerom v tomto svete – nie našim.

Krátko po tom, čo som sa stal adventistom, jedna kamarátka ma pozvala na stretnutie skupiny charizmatickej obnovy, ktoré sa konalo v prenajatej sále na druhom konci mesta. Vedel som, že ak jej chcem hovoriť o svojej viere, mal by som poznať a pochopiť aj jej pohľad. Keď som to spätne hodnotil, uvedomil som si, že

účast na tomto stretnutí nebol dobrý nápad. Rečník predniesol posolstvo, ktoré ma zaskočilo. Povedal: „Na tomto mieste nájdete Ducha Svätého.“ Mal na mysli prenajatú sálu, v ktorej sme sa zišli. To bol prvý náznak, že niečo nie je v poriadku. Písmo nehovorí, že ak chceme nájsť Ducha Svätého, musíme navštíviť stretnutie organizované konkrétnym kazateľom. Duch Svätý je prítomný a pôsobí všade, kde sa človek nachádza. Rečník potom pokračoval: „Po dvoch alebo troch dňoch požehnanie Ducha pominie a budete sa musieť vrátiť, aby ste získali ďalšie.“

Z biblického hľadiska to bol ďalší problém. Boh nepoveril nikoho, aby

sa stal výhradným distribútorom jeho požehnania. Boží Duch sa reálne prejavuje na stretnutiach veriacich ľudí, čo dokazuje dramatické vyliatie Ducha opísané v 2. kapitole knihy Skutky apoštolov. Boh požehnáva kázanie jednotlivcov prítomnosťou svojho Ducha, ale kazateľ, ktorého som spomenul, nebol Peter a spomenuté zhromaždenie rozhodne neboli Turíce.

Nasledujúce slová boli poslednou kvapkou, ktorá ma prinútila okamžite odísť: „Ak chcete prijať Ducha,“ pokračoval kazateľ, „musíte vyprázdniť svoju myseľ a nechať ju len tak plynúť.“ V tom okamihu začali ľudia vôkol mňa padať na zem v záchvatoch nekontrolovateľného smiechu.

Než som si to uvedomil, ocitol som sa uprostred tzv. „Torontského požehnania“. Ide o celosvetové hnutie, ktoré k tradičnému charizmatickému hovoreniu jazykmi pridalo ešte fenomén „svätého smiechu“. Postupne toto hnutie ešte viac prehĺbilo svoju dramatickosť o „štekание v Duchu“, keď účastníci chodia po štyroch ako zvieratá. Dokonca sa šíri správa, že na tieto zhromaždenia prichádzajú aj ľudia v plienkach pre dospelých, aby sa mohli správať ako nemluvniatka a tým potvrdiť svoje „nové narodenie“. Ale o ničom takom v Biblii nečítame.

Čo Duch vlastne robí

Niektorí ľudia sa v zúfalej snahe nájsť dôkaz, že ich Boh pozná a prijíma, chytia do pasce predstavy, že takzvané zázraky na ich stretnutiach sú dôkazom spasenia. Niektorí tvrdia, že nie sú skutočnými kresťanmi, kým nezačnú hovoriť nezrozumiteľným nebeským jazykom.

Toto však nemá žiadny biblický základ, pretože všetky prípady hovorenia

jazykmi v Novej zmluve sa týkali existujúcich jazykov. Navyše ide o zásadné nepochopenie úlohy Ducha Svätého. Duch Svätý neprejavuje svoju prítomnosť nezmyselnými gestami; jeho dielom je privádzať ľudí ku Kristovmu križu. Ježiš povedal svojim učeníkom: „Keď príde, ukáže svet, čo je hriech, čo spravodlivosť a súd: Hriech je v tom, že neveria vo mňa; spravodlivosť v tom, že idem k Otcovi a viac ma už neuvidíte, a súd v tom, že knieža tohto sveta je už odsúdené... On oslávi mňa, lebo z môjho vezme a zvestuje vám.“ (Jn 16,8.14)

Duch Svätý predstavuje Kristovu prítomnosť v tomto svete po jeho návrate do nebeskej svätyne. Poslanie Ducha je zhodné s poslaním Krista – „hľadať a spasiť, čo zahynulo“ (Lk 19,10).

Pred svojím odchodom do neba Ježiš uistil učeníkov, že evanjelium sa rozšíri do celého sveta. Povedal im: „Budete mi svedkami v Jeruzaleme, v celom Judsku i Samárii, až po kraj zeme.“ (Sk 1,8) Povedal im, že sa to začne naplňovať v okamihu, keď ich Duch Svätý obdarí svojou mocou. Inými slovami, cirkev dostala Ducha Svätého, aby mala silu misijne pracovať.

Ľudia zhromaždení na Turíce žasli, že rozumejú Petrovmu kázaniu každý vo svojom jazyku. Peter im to vysvetlil takto: „(Ježiš) bol vyvýšený Božou praviceou a prijal od Otca prisľúbeného Ducha Svätého, vylial ho a vy to teraz vidíte a počujete.“ (Sk 2,33)

Niekedy robíme chybu, keď hovoríme, že Duch Svätý bol na Turíce daný učeníkom. Nebolo to celkom tak. Peter povedal, že to bol Ježiš, kto prijal Ducha a prostredníctvom neho „pretiekol“ na cirkev.

Ježiš je srdcom každej misie a Duch Svätý slúži jeho zámerom v tomto svete – nie našim.

Sila na splnenie úlohy

Niekoľko storočí pred Turícami žalmista predpovedal, čo sa stane v deň, keď sa po Petrovom kázaní obrátia ku Kristovi tisíce ľudí. Porozmýšľajte, či poznáte tento text: „Aké je dobré a milé, keď sú bratia spolu! Je to sňa najvzácnejší olej na hlavu, čo steká na bradu, na Áronovu bradu, čo steká na okraj jeho rúcha. Je to sňa rosa na Chermóne, čo padá na sionské vrchy. Tam udeľuje Hospodin požehnanie a život naveky.“ (Ž 133,1–3)

Kedy „boli všetci spolu na tom istom mieste“, ak nie na Turíce, keď boli všetci „spolu“ (Sk 2,1)? Áron bol veľkňaz a olej symbolizoval Ducha Svätého. Veľký význam malo aj to, že Peter pred zástupom vyhlásil, že Ježiš bol práve „vyvýšený Božou pravicom“ (v. 33). Mnohí odborníci sa domnievajú, že práve na Turíce sa Ježiš stal v nebi naším veľkňazom, prijal Ducha a udelil ho svojej cirkvi, aby ju zmocnil začať konať misiu v moci Ducha.

To znamená, že Ježiš z nebeskej svätyne riadi celú našu misiu; sami nedokážeme vykonať takmer nič. Duch nás vedie, aby sme sa pri oslovovaní stratených ľudí nechali viesť Ježišom. Zároveň nám poskytuje duchovné dary na naplnenie tohto poslania. Pre Krista nie je nič také dôležité, ako spása stratených ľudí. Pripomína nám to Ježišovo podobenstvo o pastierovi, ktorý nechal deväťdesiatdeväť oviec, aby našiel tú, ktorá sa zatúlala. Keď túto stratenú ovцу našiel, celé nebo sa radovalo.

Všetky zdroje neba slúžia na to, aby nám pomáhali zachraňovať stratených hriešnikov, nie aby nám poskytli pobavenie. Boh nedal svojho Ducha preto, aby veriaci počas bohoslužby ohromovali jeden druhého svojimi schopnosťami. Boh nedal svojho Ducha preto, aby televízni kazatelia sľubovali poslucháčom uzdravenie za finančný príspevok. Boh nedal svojho Ducha preto, aby u ľudí vyvolával nekontrolovateľný smiech

alebo nezrozumiteľné mumlanie. Poslal ho preto, aby nám pomohol naplniť poslanie, ktoré nám zveril.

Ellen Whiteová pripomína, že Boh „v určitom zmysle ustanovil adventistov siedmeho dňa za strážcov a nositeľov svetla. Zveril im posledné varovanie pre hynúci svet. Osvecuje ich nádherným svetlom Božieho slova. Zveril im vážnu úlohu – zvestovať posolstvo prvého, druhého a tretieho anjela. Nič iné nie je také dôležité. Nesmú dovoliť, aby ich pozornosť upútalo čokoľvek iné.“⁶

Našu pozornosť nesmie upútať nič iné! Ak sa sústredíme na niečo iné, rozptýli nás to. Ak prosíme o Ducha na čokoľvek iné, prosíme o nesprávnu vec. Úloha, ktorú sme dostali, je monumentálna, z ľudského pohľadu vlastne nemožná. Keď nám Boh zjavuje svoje

záverečné posolstvo troch anjelov pre tento svet a žiada nás, aby sme išli do celého sveta a kázali ho, často máme pocit, že túto úlohu nie sme schopní splniť. Zdá sa nám, že toto poslanie presahuje naše možnosti – pokiaľ si neuvedomíme, že nám zároveň slúbil svoju moc. „Teraz však na vás zostúpi Svätý Duch, vy dostanete jeho moc a budete mi svedkami v Jeruzaleme, v celom Judsku i Samárii, až po kraj zeme.“ (Sk 1,8) V celých dejinách vidíme, že každý krok vpred v Kristovom diele bol výsledkom pôsobenia Ducha Svätého. Boh používa svoju cirkev – dáva nám schopnosti a moc –, aby sme mohli naplniť to, čo Kristus považuje za najdôležitejšie.

Čo je dôkazom toho, že Duch Svätý pôsobí v zborovom spoločenstve? Je to misia. Sú to ľudia získaní pre Krista. Sú to ich zmenené životy. Sú to členovia cirkvi, ktorí rastú vo viere, lebo vidia, ako Boh prijíma ich pokornú snahu a znásobuje ju. Inšpirovaná autorka to vyjadrila takto: „Jediný spôsob, ako môžeme rásť v milosti, je konať dielo, ktoré nám Kristus zveril. V rámci svojich možností máme pomáhať a požehnávať tých, ktorí potrebujú pomoc, ktorú im môžeme poskytnúť.“⁷

Nie je to jeden zo spôsobov, ako môžeme rásť; je to jediný spôsob. Modlime sa za slávne záverečné vyliatie Ducha Svätého. Prosme Boha o neskorý dážď. Boh nám ho slúbil a vyzýva nás, aby sme prosili o naplnenie tohto prísľubu. Potom budeme pripravení hovoriť ľuďom o Ježišovi. Duch Svätý nás bude viesť a zmocní nás, ako zmocnil skorým dažďom cirkev v Petrových dňoch.

Podnety na diskusiu

- Ako môžeme rozlíšiť skutočné pôsobenie Ducha Svätého od emocionálnych alebo psychologických prejavov?
- Prečo je nebezpečné zameriavať sa viac na emocionálne „zážitky“ ako na samotného Krista? Musí sa skúsenosť prežívania vzťahu s Kristom nevyhnutne prejavovať aj emocionálne?
- Ako sa môže v dnešnej dobe konkrétne prejavovať hlavné poslanie Ducha Svätého – viesť ľudí ku Kristovi a k misii?
- Ako sa prakticky prejavuje prítomnosť Ducha Svätého v zbore alebo v živote jednotlivca? Čo to skutočne dokazuje?

⁶ Ellen G. Whiteová, *Testimonies* (Mountain View, Kalifornia: Pacific Press, 1948), zv. 9, s. 19.

⁷ Ellen G. White, *Steps to Christ* (Mountain View, Kalifornia: Pacific Press Pub. Assn., 1956), s. 80.

Nie je to len práca pre kazateľa

Boh chce použiť práve teba

*„Vy ste svetlo sveta. Mesto, ktoré leží na vrchu, sa nedá ukryť.
Ani lampu nezažnú a nepostavia pod mericu, ale na svietnik,
aby svietila všetkým v dome. Nech tak svieti vaše svetlo pred ľuďmi,
aby videli vaše dobré skutky a oslavovali vášho Otca, ktorý je v nebesiach!“
(Mt 5,14–16)*

**Úlohou kazateľa je zapojiť
všetkých do plnenia poslania,
ktoré nám Kristus zveril.**

Keď sme dojedli spoločný obed a vychádzali zo suterénu modlitebne, povedala mi Tammy: „Brat kazateľ, myslím si, že moju priateľku by mohlo zaujímať evanjelium. Ale namiesto toho, aby bola dnes tu v modlitebni, sedí niekde v bare.“ V polovici schodov som sa zastavil a ona pokračovala: „Mal by si tam zájsť a pokúsiť sa dostať ju odtiaľ,“ požiadala ma.

„Naozaj si vážim, že sa o ňu zaujímaš,“ odpovedal som. „Je skvelé, že máme v zbore niekoho, komu záleží na druhých. Ale dovoľ mi jednu otázku: Čo si myslíš, že by sa stalo, keby som prišiel do baru a začal ju presviedčať?“

„Myslím si, že keby za ňou prišiel kazateľ a porozprával sa s ňou, rozmyslela by si to a odišla by z baru!“ Tammy si bola istá svojou odpoveďou a dúfala, že ma takto presvedčí, aby som to urobil.

Rozumel som jej pocitom. Mnoho ľudí si myslí, že kazatelia a duchovní poznajú špeciálne komunikačné metódy a argumenty, ktoré ich naučili na

teologickom seminári. Keď ich použijú, bez problémov ukončia spornú diskusiu a usvedčia ľudí z hriechu.

Je pravda, že kazatelia, ktorí sa venujú evanjelizácii, majú viac skúseností ako iní, pokiaľ ide o rozhovory s ľuďmi, ktorí prežívajú krízu svedomia a cítia sa bezmocní, ale nemajú žiadnu schopnosť usvedčiť týchto ľudí z hriechu. Toto vnútorné presvedčenie môže v človeku prebudiť iba Duch Svätý. Ak niekto ignoruje alebo odmieta pôsobenie Ducha, neexistuje žiadny racionálny argument, ktorý by to mohol zmeniť. Apoštol Pavol pripomína, že „telesný človek neprijíma veci Božieho Ducha; sú mu totiž bláznovstvom a nemôže ich poznať, pretože sa posudzujú duchovne“. (1Kor 2,14)

„Tammy,“ povedal som jej, „nemyslím si, že by to bolo tak, ako si predstavuješ. Keď si taký človek uvedomí, že kazateľa za ním poslal priateľ alebo člen rodiny a on o takú návštevu nestojí, všetko sa tým len zhorší. Nemám problém zájsť do toho baru hoci hneď teraz, ale ona bude vedieť, že si to zariadila ty, a veľmi pravdepodobne to naruší vaše priateľstvo.“

„Ale jej hrozí duchovné nebezpečenstvo!“ naliehala Tammy trochu prekvapená, že jej nápad nepovažujem za najlepší. Prečo som váhal? Ako mladý kazateľ som to mnohokrát urobil a zistil som, že sa to dosť často obrátilo proti mne. Manželky väčšinou dúfali, že zvolím argumenty, ktoré presvedčia ich manželov, aby sa začali zaujímať o Boha. Viac sa mi osvedčilo, keď som sa s takými ľuďmi neformálne spriatelil a vybudoval tak dostatočnú dôveru na to, aby som ich povzbudil k úprimnému hľadaniu a vytvoril otvorené prostredie pre rozhovory o Ježišovi. Argumentmi väčšinou nie je možné dotlačiť ľudí do Božieho kráľovstva.

Spomeňte si na všetky vyhrotené diskusie na sociálnych sieťach. Ako často skončili slovami: „Rád by som ti povedal alebo povedala, že máš pravdu!“? Väčšinou tomu zabráni ľudská pýcha.

Iný obraz

Okrem rizika, že nahnevá svoju priateľku, Tammy mala v sebe zakorenenú ešte jednu rozšírenú mylnú stredovekú predstavu: úlohou kazateľa ako vyškoleného profesionála je získavať ľudí pre Krista. Tento nebiblický koncept nemalou mierou prispel k pomalému rastu (alebo dokonca k poklesu počtu členov) mnohých zborov. Novozmluvný model ukazuje, že služobníkom je každý člen zboru a kazateľ je „trénerom“ – trénuje, vybavuje a povzbudzuje členov zboru k získavaniu ľudí.

V liste adresovanému zboru v Efeze Pavol vysvetľuje dary, ktoré Boh dal každému z nás: „A on ustanovil jedných za apoštolov, iných zasa za prorokov a iných za zvestovateľov evanjelia, iných ustanovil za pastierov a učiteľov, aby pripravovali svätých na dielo služby, na budovanie Kristovho tela.“ (Ef 4,11.12) Všimnime si, že kazatelia nedostali dary na to, aby pracovali sami; Duch Svätý im dal schopnosť *pripraviť svätých* (veriacich) na službu. V niektorých prekladoch Biblie interpunkcia rozdeľuje túto myšlienku na dve časti, akoby úlohou kazateľa bolo jednak pripravovať veriacich, a jednak priamo slúžiť. Pôvodné rukopisy však túto interpunkciu neobsahovali; bola doplnená v čase, keď chápanie úlohy duchovných bolo stále hlboko ovplyvnené predstavou rímskokatolíckeho kňazstva.

Skutočnou úlohou kazateľa je zapájať veriacich do poslania, ktoré nám všetkým Kristus zveril. Ellen

Whiteová pripomína, že „všetci, ktorí prijali posolstvo z neba a ktorým Boh zveril evanjelium, sú jeho spolupracovníkmi a majú ho zastupovať ako poslovia lásky“.⁸

Ježiš svojim poslucháčom nepovedal, že svetlom sveta sú len *niektorí* zo zástupu prítomných ľudí. Mnohí z nás sa však tejto úlohy obávajú a kladú si otázku, či majú dostatočné schopnosti na to, aby niekoho priviedli ku Kristovi. V skutočnosti na to nemá dostatočné schopnosti nikto, ani kazateľ. Boh nás nepovolal k tomu, aby sme poznali dielo Ducha Svätého, ale k tomu, aby sme boli nablízku ľuďom, v srdciach ktorých Duch Svätý práve pôsobí.

Úloha pre každého z nás

Keď stretneme niekoho, kto sa zaujíma o vieru, prirodzene nám napadne, že by sme k nemu mali pozvať kazateľa. Je pravda, že dobrý kazateľ by mohol pomôcť. Je však dôležité uvedomiť si, že Boh nám tohto človeka postavil do cesty z nejakého dôvodu. Je pravdepodobné, že práve ty si tým najvhodnejším človekom, ktorý môže danému človeku pomôcť a priviesť ho do Božej cirkvi.

Keď pochopíme, že Boh nás volá takých, akí sme, s darmi, ktoré máme (alebo nemáme), môže nás to oslobodiť od strachu. Nemusíme napodobňovať štýl, slová ani prejavy kazateľov, ktorých obdivujeme, aby sme mohli privádzať ľudí k Bohu. Je užitočné počúvať tých, ktorým sa to darí; môžeme sa od nich učiť, ako efektívne pracovať. Zároveň však musíme veriť, že každého z nás Boh povolal práve v danom okamihu kvôli tomu, kým sme.

Keď Boh potreboval Pavla, povolal Pavla. Keď potreboval Luthera alebo

Wesleya, našiel si ich. V tejto chvíli Boh potrebuje, aby si práve ty bol svetlom v tomto svete – so svojimi chybami aj špecifickými vlastnosťami. Nepriviedol človeka, ktorý sa zaujíma o duchovné veci, k niekomu inému. Poslal ho k tebe, lebo si myslí, že pre príbeh, ktorý sa práve začína, si ideálny práve ty.

Podnety na diskusiu

- Ako a v čom sa pri odovzdávaní viery líši úloha kazateľa a bežného veriacoho? Prečo by nebolo správne tieto úlohy zamieňať?
- Prečo podľa textu prednášky „presvedčanie argumentmi“ nefunguje? Akú úlohu v premene človeka zohráva Duch Svätý?
- V akých situáciách máme tendenciu „posielať kazateľa namiesto seba“? Čo nám to hovorí o našom chápaní vlastnej zodpovednosti?
- Čo pre teba osobne znamená byť „svetlom sveta“ v tvojom každodennom živote, v tvojom okolí a vo vzťahoch?

⁸ Ellen G. White, Manuscript 21, 1900, ods. 30

piatok

Na hraniciach Kanaánu

Naše poslanie

„Po tomto som pozeral a uvidel som veľký zástup, ktorý nikto nemohol spočítať; z každého národa, kmeňa, ľudu a jazyka stáli pred trónom a pred Baránkom. Obľčení boli do bieleho rúcha, v rukách mali palmové ratolesti a mohutným hlasom volali: „Spása nášmu Bohu, ktorý sedí na tróne, a Baránkovi.“

(Zj 7,9.10)

Boží ostatok má v posledných dňoch rovnaké poslanie, aké mal Izrael – niesť Kristovo svetlo všetkým národom. Božia láska k hriešnikom sa totiž nezmenila.

Dokončili prieskum a zhromaždili potrebné informácie. Desať z dvanástich odborníkov sa zhodlo na tom, že dobyť zaslúbenú

krajinu nie je možné. Ich argumenty dávali zmysel – obyvatelia Kanaánu boli silnejší a lepšie vyzbrojení. Izraeliti nemali prakticky žiadnu šancu. Bol tu však jeden problém – informácie, ktoré získali, v nich vyvolali pochybnosti o Božom sľube.

Boh povedal Abrahámovi: „Vstaň a prejdí krajinu po dĺžke a šírke, lebo ti ju dávam!“ (1Moj 13,17)

Všimli ste si, že Boh málokedy žiada od svojho ľudu niečo jednoduché a ľahké? Napríklad opustiť Egypt. Faraón by to predsa nikdy nedovolil!

Alebo sa vydať na cestu, ktorá sa končí pri Červenom mori. Ako ho mali prekročiť? Získať krajinu Kanaán. Akým spôsobom ju mali obsadiť?

Vieme, že keď o štyridsať rokov neskôr vstúpili do zasľúbenej krajiny, šli za truhlou zmluvy, ktorá bola symbolom Božej autority v nebeskej svätyni. Keď kňazi, ktorí niesli truhlu, vstúpili do rieky, vody Jordánu sa rozostúpili. Za truhlou zmluvy šli aj v okamihu, keď padli hradby Jericha.

Izraeliti však pochybovali o Božom sľube. Nebrali ho do úvahy. Len dvaja z dvanástich zvedov verili, že ak to Boh sľúbil, určite to splní. Pretože sa ľud priklonil k názoru pochybovačov a nedôveroval Božím plánom, museli zostať štyridsať rokov na púšti.

Keď sa vracali od hraníc Kanaánu, Boh im odhalil svoj zámer. Nešlo len o prieskumnú výpravu za hranice, ani o dobytie niekoľkých dedín. Boh povedal Mojžišovi: „Tak ako žijem a ako Hospodinova sláva naplní celú zem...“ (4Moj 14,21) To isté čítame v Zjavení, kde Boh predpovedá, že osvieti svet Kristovou slávou (Zj 18,1). Nedostatok našej viery nezmarí Boží plán znovu získať tento svet a zriadiť Kristovo kráľovstvo. Naša nevier a ho môže zdržať, ale nemôže ho zastaviť. Božia sláva osvieti celý svet! Boh nepovedal: „Táto časť zeme bude naplnená Hospodinovou slávou.“ On si nárokuje celý svet.

Vždy šlo o celý svet

Či hovoríme o starozmluvnej alebo novozmluvnej cirkvi, Boží cieľ je vždy rovnaký a zahŕňa celú našu planétu. Prostredníctvom proroka Izaiáša Boh oznámil: „Ustanovujem ťa za svetlo národov, aby si bol mojou spásou až do končín zeme.“ (Iz 49,6) „Lebo hľa, tma bude pokrývať zem a temnota

národy, ale nad tebou vyjde Hospodin a jeho sláva sa zjaví nad tebou. Národy prídu k tvojmu svetlu a králi k tvojej vychádzajúcej žiare.“ (Iz 60,2,3)

Podľa pravidiel veľkého sporu, ktoré vyplývajú z Božieho charakteru, Boh dal ľuďom pozoruhodnú mieru slobody. Môžeme sa od neho odvrátiť a žiť podľa vlastných predstáv (pozri Sk 14,16). Samotná existencia národov sveta je dôkazom, že je to reálna sloboda. Šelmy, ktoré videl Daniel vo videní vystupovať z mora, ukazujú, že táto sloboda prináša množstvo problémov. Vetry bičujú hladinu mora, generáciu za generáciou a spôsobujú nesmiernu bolesť a utrpenie. Moc prechádza od jednej svetovej veľmoci k druhej. Tento nepokoj sa neskončí, kým nenaštane súd a Syn človeka neprevezme kráľovstvo:

„Bola mu odovzdaná moc a sláva i kráľovstvo, aby mu slúžili ľudia každého národa i jazyka. Jeho moc je večná, nikdy nepominie, a jeho kráľovstvo nebude nikdy zničené.“ (Dan 7,14)

Boží ostatok v posledných dňoch má rovnaké poslanie, aké mal Izrael, lebo Božia láska k hriešnikom sa nezmenila – máme niesť Kristovo svetlo všetkým národom. Ján napísal: „Potom som videl iného anjela letieť stredom neba: Mal večné evanjelium, aby ho zvestoval obyvateľom zeme, každému národu,

kmeňu, jazyku a ľudu. Volal mohutným hlasom: Bojte sa Boha a vzdajte mu slávu, lebo prišla hodina jeho súdu. Kľaňajte sa tomu, ktorý stvoril nebo i zem, more i pramene vôd.“ (Zj 14,6.7)

Na hraniciach

Podobne ako kedysi Izrael, aj my sa dnes nachádzame na hraniciach zasľúbenej krajiny. Väčšina toho, čo Boh predpovedal v knihe Daniel, sa už naplnila alebo sa odohráva priamo pred našimi očami. Podobne ako Izrael, aj my máme povzbudivé svedectvo od niekoho, kto už vo videní „vstúpil“ do zasľúbenej krajiny. Preto nás vyzýva k vernosti:

„Čakajú nás skúšky a ťažkosti. Cesta vpred bude vyžadovať veľkú odvahu a vytrvalé úsilie. Všetko však závisí od toho, ako budeme dôverovať nášmu Vodcovi, ktorý nás dosiaľ viedol

bezpečne. Dovolíme, aby sa vkradla nevier a podľahneme nedôvere alebo strachu? Urobíme kompromis so svetom a odvrátíme sa od nebeského Kánaanu?“⁹ Zopakujeme tú istú chybu, ktorú urobil Izrael, a zostaneme tu ešte jednu generáciu?

Bezpochyby, na svete je mnoho „obrov“, ktorých sa bojíme. Možno sa nám zdá, že sily temnoty majú väčšiu moc, väčší vplyv a viac prostriedkov. Na jednej strane si uvedomujeme, že našou úlohou je prinášať svetu posolstvo, ktoré nám Boh zveril. Hoci nás to osobne nadchýna, zároveň sme zmätení, keď si uvedomíme, komu ho máme odovzdať: „Toto posolstvo? Týmto ľuďom? Ako to máme urobiť?“

Sme v pokušení vychádzať z údajov rôznych štúdií a empirických dát, ktoré hovoria, že vplyv kresťanstva vo svete radikálne slabne. Mnoho ľudí odchádza z cirkvi. Mladí ľudia sa odvracajú od náboženstva. Ľudia sa vzdali samotnej myšlienky, že existuje nejaká objektívna pravda. Ako máme takýto svet osvietiť Kristovou slávou? Zdá sa, že táto misia je odsúdená na neúspech.

Napriek tomu nám Boh pripomína to isté, čo povedal Izraelitom, keď odmietli jeho výzvu: „Potom som videl zostupovať z neba iného anjela, ktorý mal veľkú moc. Jeho slávou sa rozžiarila zem.“ (Zj 18,1)

Boh nás vyzýva, aby sme si nárokovali svet, ktorý bude patriť jemu. Prekonajme obavy, vykročíme vpred a prekročíme hranice Kánaanu. Musíme si uvedomiť, že veriť Bohu – napriek tomu, čo hovoria kritici – vyžaduje odvahu. Zostaňme verní Bohu. Povedzme niekomu, čo vieme o Ježišovi. Postavme sa na stranu svetla, ktoré čoskoro osvieti celý svet.

Podnety na diskusiu

- Prečo ako ľudia (Izrael v minulosti a my dnes) viac dôverujeme „informáciám“ a okolnostiam ako Božím sľubom?
- Čo v praxi znamená šíriť „Kristovo svetlo všetkým národom“ v dnešnom svete, ktorý vieru často odmieta?
- V čom sa naša súčasná situácia podobá situácii Izraela na hraniciach Kánaanu? Akých „obrov“ dnes vnímate ako prekážku?
- Ako môže naša viera alebo nevier ovplyvniť naplnenie Božieho posolania – môže ho skutočne zdržať, alebo len vyradiť nás samých?

⁹ Ellen G. White, Review and Herald, 29. novembra 1881

Kým nepríde

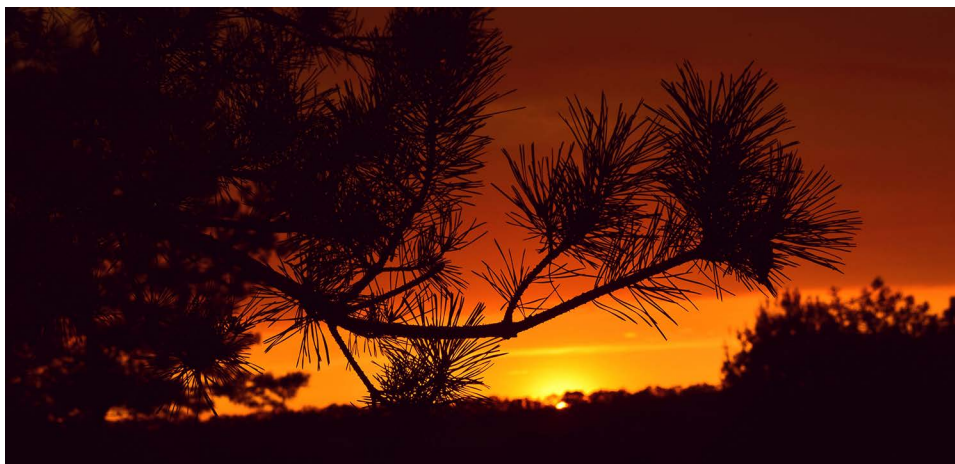
Verní až do konca

Cirkev v tomto nebezpečnom čase potrebuje celý zástup pracovníkov, ktorí sa, ako Pavol, pripravili na užitočnú službu, majú hlboké skúsenosti v Božích veciach a sú úprimní a horliví. Písmo je zbrojnicou, kde sa môžeme dôkladne vyzbrojiť na boj.

Počas dlhých rokov služby Pavol vo svojej vernosti Spasiteľovi nikdy nezakolísal. Nech bol kdekoľvek, či pred pochybnými farizejmi alebo rímskymi vládarňami, či medzi rozzúreným davom v Lystre alebo medzi zatvrdilými hriešnikmi v macedónskom žalári, či v rozhovore

s vylakáňmi námorníkmi na stroskotanej lodi alebo keď sa osamelý bránil pred Nerónom, nikdy sa nehanbil za dielo, ktoré obhajoval. Jediným veľkým cieľom jeho kresťanského života bolo slúžiť tomu, ktorého menom kedysi opovrhoval. Od dosiahnutia tohto cieľa ho nemohol odvrátiť nijaký odpor ani prenasledovanie. Udržovala a posilňovala ho viera utvrdená úsilím a očistená obetou.

Pravý Boží služobník sa nevyhne ťažkostiam ani zodpovednosti. Z nevyčerpatelného zdroja, ktorý nikdy nesklame tých, čo úprimne hľadajú božskú moc, naberá silu, aby mohol v pokušení zvíťaziť a splniť povinnosti, ktoré mu Boh uložil. Prijatá milosť mu pomáha poznávať Boha a jeho Syna. Túži vykonať chvályhodné dielo pre Majstra. Na ceste kresťanského života sa posilňuje „v milosti, ktorá je v Kristu Ježišovi“ (2Tim 2,1). Táto milosť mu

umožňuje verne svedčiť o tom, čo počul. Poznanie, ktoré prijal od Boha, ani nezľahčuje, ani nezanedbáva, ale zveruje ho verným ľuďom, ktorí ho zvestujú ďalším.

Pavol vo svojom poslednom liste Timotejovi predstavil mladšiemu pracovníkovi vznešený ideál. Poukázal mu na povinnosti, ktoré ho ako Kristovho služobníka čakajú. Apoštol mu napísal: „Usiluj sa osvedčiť pred Bohom ako pracovník, ktorý sa nemá za čo hanbiť a správne podáva slovo pravdy. Utekaj pred mladíckymi žiadosťami, ponáhľaj sa však za spravodlivosťou, vierou, láskou, pokojom spolu s tými, čo z čistého srdca vzývajú Pána. Odmietaj bláznivé a neúčinné škriepky, veď vieš, že vyvolávajú iba rozbroje. Pánov služobník sa nemá hádať, ale má byť láskavý ku všetkým, schopný učiť a trpezlivý v znášaní zla. Musí vedieť vládne naprávať odporcov; možno im raz Boh dá konať pokánie, aby poznali pravdu a unikli z diablovho osídla, do ktorého sa dali chytiť a boli mu po vôli.“ (2Tim 2,15.22–26)

Apoštol varoval Timoteja pred falošnými učiteľmi, ktorí budú chcieť vniknúť do cirkvi. Napísal: „Uvedom si však, že v posledných dňoch nastanú ťažké časy. Ľudia budú sebeckí, budú milovať

peniaze, budú chvastaví, namyslení, rúhači, neposlušní voči rodičom, nevďační, bezbožní... Budú mať výzor nábožnosti, ale jej moc budú popierať. Aj od týchto sa odvracaj.“ (2Tim 3,1–5)

Apoštol pokračoval: „Ale zlí ľudia a podvodníci budú napredovať v zlom, budú zvädzať a budú zvädzaní. Ty však zostaň v tom, čomu si sa naučil a čo ti je zverené, veď vieš, od koho si sa to naučil, a pretože od detstva poznáš sväté Písma, ktoré ti môžu dať múdrosť na spásu, a to vierou v Ježiša Krista. Celé Písmo je Bohom vnuknuté a užitočné na učenie, karhanie, nápravu a výchovu v spravodlivosti, aby Boží človek bol dokonalý a pripravený na každé dobré dielo.“ (2Tim 3,13–17) Boh nám prichystal dostatok prostriedkov na úspešný boj proti zlu vo svete. Písmo je zbrojnicou, kde sa môžeme dôkladne vyzbrojiť na boj. Bedrá si musíme opásť pravdou. Naším pancierom musí byť spravodlivosť. Štít viery musíme mať v ruke a prilbu spásy na hlave. Mečom Ducha – Božím Slovom – prekonávajme prekážky a nástrahy hriechu.

Pavol vedel, že cirkve bude prechádzať obdobím veľkého nebezpečenstva. Vedel, že zodpovední predstavitelia cirkvi budú musieť pracovať verne

a svedomito. Preto Timotejovi napísal: „Pred Bohom a Ježišom Kristom, ktorý bude súdiť živých aj mŕtvych, ťa zapri-
sahávam v mene jeho zjavenia a jeho kráľovstva: Hlásaj slovo, naliehaj vo vhodný i nevhodný čas, presviedčaj, karhaj, povzbudzuj so všetkou trpezli-
vosťou a ponaučením.“ (2Tim 4,1,2)

V obave, že Timotej sa pre svoju miernu, povolnú povahu bude chcieť vyhnúť podstatne dôležitej časti svoj-
ho diela, Pavol ho nabádal, aby sve-
domito odsudzoval hriech, ostro kar-
hal tých, čo sa dopúšťajú ťažkých hriechov. Má to však konať „so všet-
kou trpezlivosťou a ponaučením“ (2Tim 4,2). Má prejavovať Kristovu trpezlivosť a lásku, vysvetľovať svoje napomenutia a uplatňovať pravdy Božieho slova.

Pýcha ľudskej múdrosti, pohrdanie vplyvom Ducha Svätého a odpor voči pravdám Božieho slova povedú mno-
hých k tomu, že zavrhnú Božie požia-
davky aj napriek tomu, že sa pokladajú za kresťanov spôsobilých učiť iných. Pavol o nich Timotejovi napísal: „Príde totiž čas, keď ľudia neznesú zdravú náuku, ale podľa vlastných žiadostí sa budú zháňať za učiteľmi, aby im štekli uši, odvrátia sluch od pravdy a priklonia sa k bájam.“ (2Tim 4,3,4)

Apoštol tu nehovorí o ľuďoch vý-
slovne bezbožných, ale o vyznávačoch, čo žijú podľa vlastných sklonov a sami sebe sa stávajú otrokmi. Sú ochotní počúvať len to, čo nekarhá ich hriechy a neodsudzuje ich pôžitkársky spôsob života. Keďže jednoznačné slová Kris-
tových verných služobníkov ich urá-
žajú, vyberajú si učiteľov, ktorí ich chvália a lichotia im. Žiaľ, že niekto-
rí kazatelia miesto Božieho slova zvestujú ľudské nápady. Títo ľudia sa spreneverujú svojmu poslaniu a zvädzajú tých, ktorí v nich vidia svo-
jich duchovných vodcov.

Boh oznámil svoju vôľu, preto je nerozvážne spochybňovať, čo vyšlo z Božích úst. Po prejave večnej Múdrosti človek nemá riešiť spochybňu-
júce otázky, či rozhodovať o neistých možnostiach. Boh od neho žiada len to, aby úprimne a svedomito uznal Božiu dokonalú vôľu. Poslušnosť je najvyšší príkaz rozumu i svedomia.

Pavol v napomínaní pokračuje: „Ale ty buď vo všetkom triezvy, znášaj útrapy, konaj dielo zvestovateľa evan-
gelia a dôsledne plň svoju službu.“ (2Tim 4,5) Apoštol si na sklonku svo-
jej životnej cesty prial, aby na jeho miesto nastúpil Timotej a cirkevné zbory chránil pred ľudskými výmyslami a bludmi, ktorými sa nepria-
teľ rôznym spôsobom vynasnaží od-
viesť ich od jednoduchého evanjelia. Timoteja napomínal, aby sa vyhýbal akýmkoľvek svetským podujatiam a zväzkom, ktoré by mu bránili bez-
výhradne sa venovať Božiemu dielu a aby v dôsledku svojej vernosti ra-
dostne znášal aj odpor, výčitky a pre-
nasledovanie. Svoje kazateľské posla-
nie bude verne splňať vtedy, keď sa zo všetkých síl vynasnaží dobre robiť tým, za ktorých Kristus zomrel.

Pavlov život bol zjavným spríklad-
nením právd, ktoré hlásal. V tom spo-
čívala jeho sila. Bol to muž s trvalým

Súhvezdia
Oriónu

a hlbokým vedomím zodpovední. Úzko spolupracoval s tým, ktorý je zdrojom spravodlivosti, milosti a pravdy. Pridrži sa Kristovho kríža ako svojej jedinej záruky úspechu. Spasiteľova láska mu bola nevyčerpatelným zdrojom sily. Držala ho, keď vnútorne bojoval sám so sebou i proti zlu, keď v Kristovej službe narážal na neláskavosť sveta a na odpor svojich nepriateľov.

Cirkev v tomto nebezpečnom čase potrebuje celý zástup pracovníkov, ktorí sa, ako Pavol, pripravili na užitočnú službu, v Božích veciach majú hlboké skúsenosti a sú úprimní a horliví. Cirkev potrebuje posvätených a obetavých mužov, čo sa nezľaknú ťažkostí a zodpovedností, mužov odvážnych a verných, čo do srdca prijali Krista ako „nádej slávy“ (Kol 1,27) a ústami, ktorých sa dotkol posvätný

ohneň, „hlásajú Slovo“. Božie dielo má nedostatok takých pracovníkov. Zhubné bludy ako smrteľný jed ochromujú mravy a uhašajú nádej väčšiny ľudstva.

Kto nastúpi na miesto našich zostarnutých, osvedčených vlajkonosičov, ktorí pre pravdu obetujú svoj život? Prevezmú toto posvätné dedičstvo z rúk svojich otcov mladí ľudia? Pripravujú sa na to, aby po smrti verných zaujali prázdne miesta? Budú dbať na apoštolov príkaz a poslúchnu jeho výzvu k povinnosti napriek všetkým, pre mladých ľudí tak zvodným pokušeniam sebeckta a ctibažnosti?

Pavol zakončil svoj list osobným posolstvom niekoľkým členom zboru. Znova pripomenul naliehavú prosbu, aby Timotej prišiel k nemu čím skôr... Písal o svojej osamelosti v dôsledku toho, že niektorí jeho priatelia ho opustili a iní z naliehavých dôvodov museli odísť. Keby Timotej azda váhal v obave, že efezský zbor sa bez jeho služieb neobíde, napísal mu, že už poslal Tychika, aby ho zastúpil.

Pavol sa ešte zmienil o výsluchu pred Nerónom, o tom, že ho opustili jeho bratia a zostala s ním len milosť zmluvne verného Boha. Svoj list zakončil tým, že svojho milovaného Timoteja poručil do ochrany Veľkého pastiera, ktorý sa o svoje stádo postará, aj keby nepriatelia pomocných pastierov pozabíjali.

– Ellen Goud Whiteová

Autorkou tejto prednášky je Ellen G. Whiteová. Tento článok je výber zo 49. kapitoly „Pavlov posledný list“ z knihy *Skutky apoštolov*, s. 299–305 (*Poslovie nádeje a lásky*, s. 288–293; AA 498–508)

Adventisti siedmeho dňa veria, že Ellen Whiteová (1827–1915) počas svojej vyše sedemdesiatročnej verejnej služby uplatňovala biblický dar proctva.

Podnety na diskusiu

- Čo znamená byť „verný až do konca“ v dnešnej dobe plnej tlaku, kompromisov a neistoty?
- Ako môže hlboká osobná skúsenosť s Bohom ovplyvniť našu schopnosť obstať v skúškach a v službe druhým?
- Prečo majú ľudia tendenciu hľadať „príjemné“ učenia namiesto pravdy? Ako tomu môže kresťan odolať?
- Ako sa môže a má dnešná generácia mladých ľudí pripraviť na prevzatie zodpovednosti za vieru a službu v cirkvi?
- Čo konkrétne dnes znamená „nezaváhať vo vernosti“ ako apoštol Pavol a v akých situáciách je to pre nás najťažšie?

ONE VOICE 27

OSLOVME JEDNÝM HLASOM
SVET OKOLO NÁS

Zapoj sa aj ty do celosvetovej misijnej iniciatívy.
Zisti, ako môžeš byť hlasom nádeje pre ľudí
vo svojom okolí aj na sociálnych sieťach.
Viac sa dozvieš na www.onevoice27.cz

Začíname už v septembri!

ČÍTANIE PRE DETI

Biblia je naša kotva

**Pripravila Abigail Dumanová,
spisovateľka zo Západnej Virginie
v Spojených štátoch.
Ilustrácie: Karen Jimenez Findleyová**

Biblia je naša kotva

Kým človek žije, je povolaný.

Veríte, že Boh môže aj vo vašom živote vykonať veľké veci? Mali by ste tomu veriť, lebo v Biblii čítame, že Ježiš povedal, že „u Boha nie je nič nemožné“ (Lk 1,37). Ak sa Biblia stane vašou kotvou, môžete zmeniť svet (môžete sa stať hrdinami v Božej službe)! Pán Boh povoláva každého človeka do svojej služby. Ak práve teraz čítate alebo počúvate tieto slová – Pán Boh volá do svojej služby aj vás.

Prečo toľko ľudí váha s rozhodnutím nasledovať Ježiša vo svojom živote? Možno sa boja, že to bude príliš ťažká úloha. Alebo im v tom bráni ich hriešna ľudská povaha. Možno nechápu, že medzi dobrom a zlom prebieha vo svete skutočný boj a my sa musíme rozhodnúť, či chceme dobro alebo zlo.

Dúfam, že príbehy, ktoré si tento týždeň spolu prečítame, vám pomôžu rozhodnúť sa pre dobro, teda pre Ježiša.

Aktivita

Popros rodičov o prázdnu sklenenú nádobu. Na 12 hodín (na noc) do nej namoč fazuľu. Potom vodu vylej a pohár zakry gázou (obväzom, kúskom záclony) a upevni gumičkou. Dvakrát denne fazuľu prepláchni a vodu vylej. Týždeň sleduj, čo sa bude diať. Predstav si, že tá fazuľka si ty!

Chodíme s Bohom

Sama na ceste

*Pamätaj, že nikdy nezájdeš tak ďaleko,
aby si sa nemohol/nemohla vrátiť domov.*

Silný hlas prerušil nadšené skandovanie a cinkanie zvončiekov na bicykloch: „Vyrážame, pretekári!“ Johanka si upravila prilbu. Na tento spoločný výlet na bicykloch sa tešila niekoľko týždňov.

O chvíľu celá skupina vyštartovala. Na jednej strane cyklotrasy bol hustý les, na druhej strane plot. Vyšli na kopec. Z kopca viedla cesta strmo nadol. Johanka zišla dolu ako prvá. Položila bicykel na zem, aby sa trochu rozhliadla. Všimla si, že pri ceste leží veľká kosť. Napadlo jej, že ju tam možno nechalo nejaké divoké zviera. Po chrbte jej prebehol mráz.

Medzitým dorazili ostatní a pokračovali v jazde. Johanka nasadla na bicykel a dobehla ich. Po niekoľkých kilometroch ktosi navrhol, aby sa otočili

a vrátili. Keď Johanka videla, že sa otáča aj jej mamička, bola sklamaná a spýtala sa: „Mami, naozaj sa už musíme vrátiť?“

„Zlatko,“ povedala mamička, „keby sme šli ďalej, nezvládla by som to. Bolia ma nohy. Navyše na parkovisku nás čaká ocko.“

Johanke sa zrazu rozžiarila tvár. „Mami, nevadilo by ti, keby som šla prvá?“ Nečakala na odpoveď, nadšene šliapla do pedálov a zmizla. Ako prechádzala zákrutami, cítila sa taká veľká a samostatná! Po chvíli si však všimla, že za ňou nikto nejde. Keď si uvedomila, že je na cyklotrase úplne sama, srdce sa jej rozbúchalo. Začalo sa stmievať a tieň v lese sa začali predlžovať.

Johanke napadlo, že by sa možno mala otočiť a vrátiť za ostatnými. „To

neurobím! Parkovisko už musí byť blízko, možno hneď za ďalšou zákrutou. O chvíľu som určite tam!“

Minúty však ubiehali a parkovisko bolo stále v nedohľadne. Johanka sa snažila ísť čo najrýchlejšie. Po chvíli pred sebou zbadala strmý kopec a spoznala miesto, kde ležala pohodená kosť. Modlila sa, aby sa v okolí nepohybovalo žiadne divoké zviera. Na chvíľu si predstavila, že pri ceste číha horský lev. Od strachu bola celá bez seba. S vypätím všetkých síl prešla okolo toho desivého miesta.

Pripadalo jej to ako večnosť, kým sa konečne objavilo parkovisko. Bola to neuveriteľná úľava! Našla auto s ockom a povedala mu všetko, čo prežila. Neustále sa pritom pozerala do lesa.

Zrazu si všimla, ako sa niekto veľkou rýchlosťou rúti na bicykli na parkovisko. Bola to jej mama! Zadýchaná a uplakaná. Johanka jej vybehla oproti. Mama ju pevne objala. „Johanka, som taká rada, že si v poriadku! Prečo si šla tak dopredu?“

„Veľmi ma to mrzí, mami,“ priznala sa Johanka so slzami v očiach. „Veď som sa ťa predsa spýtala, či môžem ísť dopredu.“

„Áno, spýtala si sa,“ odpovedala mama, „ale nepočkala si na moju odpoveď.“

♦♦♦

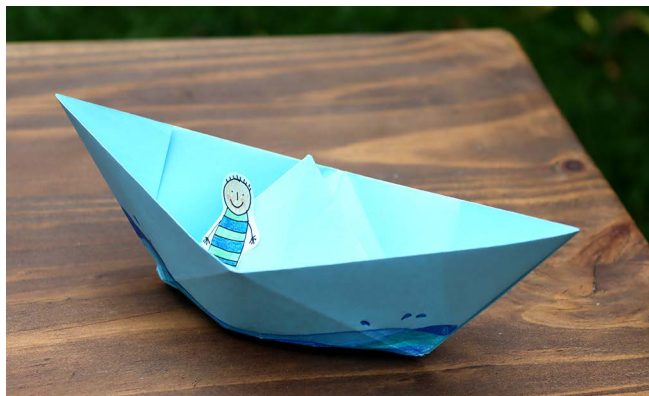
Stalo sa vám niekedy, že ste nepočkali na odpoveď? Poučte sa z chyby, ktorú urobila Johanka. Keby počkala, nemusela si narobiť toľko starostí a trápenia.

V živote nemusíte kráčať sami, môžete ísť s Bohom (s Ježišom). Pamätajte si jednu vec: Nikdy nie ste tak ďaleko, aby ste sa nemohli vrátiť domov. Nezáleží na tom, čo ste urobili, čo ste videli, čo o vás hovorili ostatní alebo čo si myslíte vy sami – pre Pána Boha (pre Ježiša) máte obrovskú hodnotu. Jeremiaš pre nás zapísal Božie posolstvo: „Miloval som ťa večnou láskou“

(Jer 31,3). Boh chce byť naším spoločníkom. Rozhodnete sa, že pôjdete s ním? Ak áno, podajte mu ruku a odovzdajte mu svoje srdce. Môžete sa tešiť, lebo vaše životné poslanie práve začalo!

Aktivita

Z papiera si urob loďku, vyfarbi ju a dovnútra nakresli seba. Môžeš sa tiež nakresliť na papier, vystrihnúť a umiestniť do loďky. Budeš to ty, ako plávaš životom.

Porozprávajme sa

1. Prečo sa Johanka na ceste začala báť, hoci spočiatku sa cítila taká veľká a samostatná?
2. Na čo zabudla, skôr než odišla? Prečo je dôležité počkať na odpoveď mamičky alebo otecka?
3. Príbeh hovorí, že nikdy nie sme tak ďaleko, aby sme sa nemohli vrátiť domov. Čo to podľa teba znamená pre niekoho, kto urobil nejakú chybu?

Odovzdanie

Málo znamená veľa

*Ty si nádoba,
On je poklad.
Spolu tvoríte
úžasný tím!*

Predstavujem si, že príbeh z Matúšovho evanjelia 14,13–21 sa odohral asi takto:

Keď cez okno zavial jemný vánok, Nátan povedal: „Niečo sa blíži.“

„Možno bude nad jazerom búrka,“ poznamenala mama.

„Mami, to bude niečo iné,“ trval na svojom chlapec. „Všimla si si, koľko ľudí

prechádza okolo nášho domu? Niečo sa (asi) deje.“

O chvíľu sa ukázalo, že Nátan mal pravdu. V ich kraji sa objavil zvláštny cudzinec, ktorý konal zázraky. Nasledovali ho veľké zástupy ľudí. „Mami, prosím, mohol by som sa na neho ísť tiež pozrieť?“ prosil Nátan. „Chcem vedieť, čo bude hovoriť.“

Nátanovu mamičku to prekvapilo. „Počkaj, zabalím ti obed.“ Netrvalo dlho a podala mu košík s niekoľkými jačmennými chlebmi a dvoma malými rybkami. „Nátan, tu máš jedlo. A dávaj si pozor. Nebuď tam príliš dlho!“

Nájsť Ježiša nebolo ťažké. Stál na mieste, kde bola vysoká tráva a plno kvetov. Odtiaľ bol pekný výhľad na jazero. Okolo neho sa zhromaždili tisíce ľudí. Ježiš im niečo hovoril. Nátan k nemu prišiel čo najbližšie a posadil sa, aby ho dobre počul. Tak veľmi sa sústredil na to, čo hovorí, že takmer nepočul jedného z Ježišových učeníkov, ktorý k nemu pristúpil a spýtal sa ho: „Prepáč, mladý muž,

bol by si ochotný podeliť sa o svoj obed s Majstrom?“

Nátan prehltol a prikývol. Zrazu si uvedomil, že aj on už má hlad. „Ale nie je toho veľa. Mám len päť chlebov a dve ryby.“ Učeník sa usmial. „To stačí.“

Nátan len zamrkal. Očami sledoval, ako jeho obed putuje do Ježišových rúk. Keď sa láskavý Učiteľ usmial a pozrel na jeho mladú tvár, Nátan vycítil, že Ježiš o ňom vie úplne všetko, a napriek tomu ho má rád. „Inak to neviem vyjadriť,“ pomyslel si ohromený Nátan.

Ježiš jeho obed požehnal a potom začal lámať chleby na kúsky. Ohromený Nátan neveril vlastným očiam! Päť chlebov od mamičky už malo byť dávno preč. Napriek tomu Ježišove ruky stále vyťahovali ďalší chlieb a ďalšie ryby. Na svahu kopca sedeli tisíce ľudí a všetci sa dosýta najedli!

Nátan zovrel v rukách kúsok jačmenného chleba, ktorý dostal, a prezeral si ho. Považoval to za zázrak. Uvedomil si, že tento zázrak Ježiš vykonal pomocou toho mála, čo mu on dal.

Možno ti niekedy napadlo, že tvoj život je vo vesmíre ako zrnko piesku a nič neznamená. Ak však Ježiš nasýtil vyše päťtisíc ľudí z obeda malého chlapca, nemyslíš si, že dokáže urobiť niečo podobné aj s tvojím životom, keď mu ho odovzdáš?

Nátan nemusel pre Boha urobiť nič veľké. Stačilo, že mu dal k dispozícii zdanlivo malý dar – svoj obed. V Ježišových očiach však mal nevyčísliteľnú hodnotu. Ježiš Nátanov dar mnohonásobne rozmnožil.

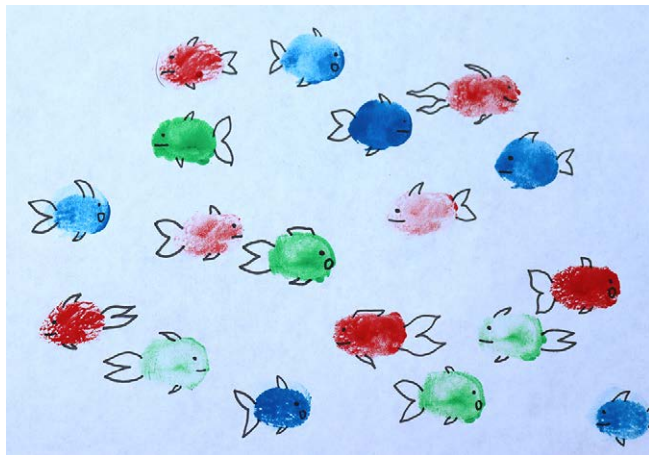
♦♦♦

A čo ty? Čo si ochotný darovať Ježišovi? Nič nie je príliš veľké ani príliš malé na to, aby si to nemohol darovať Ježišovi. Keď mu odovzdáš svoj život, dovoľíš, aby jeho mocná sila pôsobila prostredníctvom teba. To je spôsob, ako môžeme „mať poklad v hlinených

nádobách“ (2 Kor 4,7). Ty si nádoba a On je poklad. Spolu tvoríte úžasný tím!

Aktivita

Namoč prst do farby a urob odtlačok na papier. Urob toľko odtlačkov, koľko dokážeš. Odtlačky sú rybky. Dokresli im chvosty, plutvy a oči. Koľko rybiek sa ti podarilo odtlačiť na jedno namočenie prsta?

Porozprávajme sa

1. Čo mal Nátan v košíku na obed? Prečo sa mu spočiatku zdalo, že je to veľmi málo?
2. Ako sa Nátan cítil, keď sa na neho Ježiš usmial?
3. Príbeh hovorí, že my sme ako „nádoby“, ktoré obsahujú „poklad“. Čo pekné by si o sebe povedal/a? Čo vieš a v čom si dobrý/á? Môže Ježiš použiť tvoje (malé) dary na pomoc druhým?

Používaj to, čo vieš

Požiar na poli

*Máš len jeden život,
ži ho pre Ježiša!
To, ako žiješ,
hovorí o Božej láske viac,
než to, čo o nej hovoríš.*

Tim vedel o požiaroch úplne všetko. Neraz sa o nich rozprával s mamičkou. Vedel, ako si dávať pozor, aby požiar nespôsobil, a čo robiť, aby ho uhasil. Vedel aj to, čo by mal robiť, keby mu začalo horieť oblečenie (zastaviť sa, ľahnúť si a kotúľať sa). Spolu s mamou zistili, ako často bývajú požiare v lese a aké sú ničivé. Mama mu rozprávala aj o požiaroch, ktoré spustošili celú krajinu. Občas mu kúpila nálepky s tematikou požiarnej bezpečnosti, aby ich mohol rozdávať kamarátom. Predovšetkým ho varovala, aby sa nikdy nehral so zápalkami. V škole, do ktorej chodil, patrili medzi žiakov, ktorí vedeli o ochrane pred požiarom najviac.

Ale hlboko v srdci Tim túžil pohrať sa s ohňom. Zápalky mali doma zamknuté v skrini s liekmi. Jedného dňa z nej mama potrebovala niečo vybrať. Tim to využil – a kým sa vrátila, vzal si z nej krabičku zápaliiek. Rýchlo si ju strčil do vrečka, rozlúčil sa s mamou a odišiel do školy.

Cestou sa pohrával s krabičkou vo vrečku a premýšľal, ako tento zakázaný poklad využije. „Nájdem si nejaké bezpečné miesto a skúsím jednu zápalku zapáliť,“ povedal si.

Zo školy sa vracal cestou okolo obilného poľa. Pri ceste stála malá stodola. Široko-ďaleko nikto nebýval. Tim vliezol do hustej suchej trávy a skrčil sa, aby ho nikto nevidel. Netrpezlivo vytiahol krabičku zápaliiek, odhrnul steblá trávy a jednu zapálil.

Plameň vo vetre zašumel. Tim bol očarený. So záujmom sledoval, ako zápalka horí. Keď zhorela takmer celá, oheň mu popálil prsty. „Au!“, vykrikol a bez rozmýšľania pustil horiacu zápalku do suchej trávy. Tráva začala okamžite horieť. Oheň spálil suché steblá. Hoci sa Tim snažil všetkými možnými spôsobmi oheň uhasiť, nepodarilo sa mu to. Po chvíli sa začal šíriť do poľa.

V tej chvíli si Tim uvedomil, že oheň na poli nezastaví. So zovretým žalúdkom prišiel domov a mlčky vošiel do domu. „Ahoj, zlatko,“ ozvala sa mama z kuchyne. Zrazu zalapala po dychu. „Vidím, že z poľa dolu pri ceste stúpa dym. Musím zavolať hasičov!“

Tim bežal s mamou späť k poľu, kde sa spotení muži snažili oheň zastaviť, ale nedarilo sa im. Oheň zničil celú úrodu. Zanechal po sebe len zuhoľnatené zvyšky. Stodola zhorela do základov. Tim necítil úľavu ani potom, keď hasiči oheň uhasili. Uvedomil si, že svojou neposlušnosťou ohrozil životy mnohých ľudí. Mesto muselo zaplatiť veľa peňazí, aby odstránilo škody, ktoré požiar spôsobil. Tim síce mal výborné znalosti o požiarnej bezpečnosti, ale to mu nestačilo. Potreboval sa naučiť, ako ich použiť.

♦♦♦

A čo ty? Možno poznáš veľa dobrých rád, ale neriadiš sa nimi.

Ak podobne ako Tim vieš, čo je správne, ale nekonáš podľa toho, popros o pomoc Pána Boha. On vyzýva všetkých chlapcov a dievčatá, aby to, o čom vedia, že je dobré a správne, aj robili. Praje si, aby tak svedčili o Pánu Bohu.

Byť Božím svedkom neznamená, že sme dokonalí, ale že prosíme Boha, aby nám pomohol dať mu to najlepšie, čo v nás je. Máš len jeden život, ži ho pre Ježiša!

Aktivita

Poskladaj žltý papier ako harmoniku. Na vrch nakresli oheň tak, aby sa na oboch stranách dotýkal okrajov širšou plochou. Vystrihni hornú časť plameňa. Spodnú časť harmoniky zalepte. Roztiahnite plameň do strán a sledujte, ako sa oheň zväčšuje. Plamene môžete dokresliť oranžovou a červenou farbou.

Porozprávajme sa

1. Tim vedel o požiaroch takmer všetko. Prečo mu to nepomohlo, keď naozaj horelo?
2. Čo sa stalo, keď Tim oklamal mamu, vzal si zápalky a chcel sa len trošku pohrať s ohňom? Dopadlo to tak, ako si myslel?
3. Príbeh hovorí, že byť „Božím svedkom“ neznamená byť dokonalý. Čo teda máme robiť, keď vieme, čo je správne?

Lukáš sa rozhlíadal po dvore. Hľadal, čo zaujímavé by mohol robiť. Otec s babičkou sa rozprávali pri schodoch na verandu a on sa strašne nudil. Na dvore stála veľká hromada poukladaného dreva. Lukáš sa k nej rozbehol.

V tom okamihu akoby začul, ako mu niekto hovorí: „Nechod k tej hromade dreva.“ Vnútorňý hlas ho zastavil. Nebol si istý, či k nemu neprehovoril Boh. Napriek tomu chcel na tú hromadu dreva vyliezť. Pozorne sa rozhlíadol, ale nevidel žiadne nebezpečenstvo. Pokrčil plecami a šiel ďalej cez dvor až k prvému veľkému polenu. Začal naň liezť.

Načúvaj Duchu Svätému

Nebezpečenstvo na hromade dreva

*Počúvať Ducha Svätého
prináša ožehnanie, približuje
človeka k nebu a mení ho
na Boží nástroj.*

Zrazu počul hlasné chrastenie, ktoré ho prinútilo zastaviť sa. Kúsok pred ním sa mihol dlhý hnedý had. Bol pripravený zaútočiť. Lukáš stuhol od hrôzy. Takého hada ešte nikdy nevidel. Inštinktívne pocítil, že je nebezpečný. Nevedel, čo má robiť. Od strachu bol úplne zmätený. Všimol si, že za ním ide jeho malý brat Daniel, ktorý si vôbec neuvedomoval, aké nebezpečenstvo mu hrozí. Lukáš začal kričať.

V tom momente pribehol otec a zvolal: „To je štrkáč!“ Babička chytila Daniela za ruku a odtiahla ho preč. Aj Lukáš rýchlo vběhol do domu. Cítil, ako mu srdce búši v hrudi. Mama oboch chlapcov objala a niekoľkokrát zopakovala: „Vďaka Bohu, že vás ochránil pred uštipnutím.“ Ruky sa jej pri tom triasli a oči mala plné slz.

Lukáš neskôr mame povedal: „Počul som, akoby mi nejaký hlas hovoril, aby som k tej hromade dreva nešiel.“

„To bol hlas Ducha Svätého,“ povedala mu mama. „Počúvaj ten hlas. Ušetří ti v živote veľa trápenia.“

„Napadá mi veľa myšlienok. Ako spoznám, ktoré z nich sú od Ducha Svätého?“ spýtal sa.

„To je dobrá otázka,“ odpovedala mama a na chvíľu sa zamyslela. „Je dôležité, aby si si zvykol čítať Bibliu. Čítanie Božieho slova ťa naučí rozoznávať jeho hlas. Duch Svätý ti povie, aby si robil to, čo je správne. Svoje myšlienky si môžeš overiť tým, čo si sa dozvedel v Biblii.“

Lukáš sa znova zachvel, keď si spomenul, ako blízko bol ten nebezpečný štrkáč.

Mama mu položila ruku na rameno a povedala: „Pán Boh nás v Biblii varuje, aby sme bdeli a modlili sa. Máme totiž nepriateľa, ktorý nás chce zničiť.“ (Mt 26,41)

„Je to satan?“

„Áno, je to satan,“ prikývla.

„On určite nezvífazí,“ povedal Lukáš. „Vífaz je Ježiš. Preto budem počúvať jeho (Ježišov) hlas.“

„Práve to znamená bdieť a modliť sa,“ povedala mama s úsmevom.

„Našou jedinou istotou je Ježiš. Keď počúvaš hlas Ducha Svätého, si blízko neba a prináša ti to požehnanie. Pán Boh ťa môže použiť ako toho, kto o ňom svedčí. Tak budeš naplňovať Božie poslanie vo svojom živote.“

Lukáš sa na chvíľu zamyslel a povedal: „Neviem presne, čo odo mňa Pán Boh chce. Ale som rozhodnutý čakať na to, čo mi povie.“

Mama mala radosť. Zdalo sa, že Lukáš tomu naozaj rozumie. Povedala mu: „Rob to tak vždy. Dovoľ, aby ťa Pán Boh viedol svojím slovom a svojím Duchom.“

Aktivita

Na papier nakresli dve veľké uši a vystrihni ich. Hore na ne priviaž takú dlhú šnúрку (alebo prílep pružok vystrihnutý z papierika), aby si si ich mohol cez hlavu zavesiť na svoje uši. Pomôžu ti veľké uši počuť hlas Ducha Svätého?

Porozprávajme sa

1. Kto sa prihovoral Lukášovi a varoval ho, aby nešiel k hromade dreva?
2. Čo sa stalo, keď Lukáš spočiatku ten hlas neposlúchol?
3. Ako môžeme spoznať, že k nám hovorí Duch Svätý?

Modli sa a konaj

Keď sa
mama
modlila

*V Božej službe
sa počíta každá sekunda!*

Pán Boh hľadá pokorných a ochotných ľudí do svojej služby. Poslúžiť môžeme napríklad obyčajným telefonátom, niekoľkými slovami alebo úprimnou modlitbou. Sme ochotní zastaviť sa a počúvať, čo nás Pán Boh prosí, aby sme urobili?

Meteorológovia vydali varovanie, že sa blíži búrka. Predpovedali nárazy vetra s rýchlosťou vyšie 90 kilometrov za hodinu. Félix sa vracal domov. Pozorne šoféroval a pritom sledoval, ako sa obloha zaťahuje čiernymi mrakmi. Začal fúkať prudký vietor. Na východe Spojených štátov, kde žil, sú jarné búrky bežné, ale málokedy boli také silné ako práve dnes.

Félixovi rodičia boli doma a čakali ho. Vedeli, že dnes má byť silná búrka. Blesky a hromy sa stupňovali. Silné poryvy vetra lámali konáre na stromoch. Mama povedala: „Je to oveľa horšie, ako sme čakali. Bola by som spokojnejšia, keby bol Félix už doma. Čo ak sa mu cestou niečo stane?“

Otec ju jemne objal a uistil: „Chránia ho Boží anjeli. Neboj sa, je v dobrých rukách.“ Keď sa zvuk vetra zmenil na dunenie podobné prechádzajúcemu vlaku, otec s mamou radšej odišli do zadnej kúpeľne – ďalej od okien a vonkajších stien domu. Pritúlili sa k sebe a modlili sa, aby Boh ochránil ich syna. Mama zrazu zdvihla hlavu. Cítila, že musí niečo urobiť: „Zavolajme Félixovi!“

„Dobre, zavolám mu,“ povedal otec a vzal do ruky mobilný telefón. Félix v tej chvíli veľmi napäto sledoval cestu. Auto bičovali poryvy dažďa a vetra. Stierače sotva stíhali stierať prúdy vody

z čelného skla. Počul, ako malé odlo-
mené vetvičky bubnujú na boky auta.
Keď prichádzal na známu cestu, ktorá
viedla k odbočke k ich domu, zrazu
počul praskot. Priamo pred auto sa
s rachotom zrútil mohutný strom.
Zaspala ho sprážka lístia.

Félix vykrikol. Zaradil spiatočku
a začal cúvať od spadnutého kmeňa.
V tom momente zazvonil telefón. Vo-
lal otec. Félix zastavil a priložil telefón
k uchu. „Ocko?“

Ozval sa ohromný náraz. Auto otria-
sol náraz mohutného kmeňa. Rozdrvil
plechy a rozbil sklá. Na zadnú časť auta
sa zrútil ďalší obrovský strom a zdemo-
loval zadnú časť auta. „Félix, si v po-
riadku?“ spýtal sa otec.

Félix zamrkal a povedal: „Áno, mys-
lím, že som v poriadku. Ale auto určite
nie je v poriadku. Na zadnom sedadle
mám strom!“ Félix vyliezol z auta a po-
zeral na tú hrôzu. Jeden strom spadol
pred auto a druhý na auto, priamo na
zadné sedadlá. „Keby som pred pár
sekundami necúval a nezastavil, keď si
mi zavolať, ten druhý strom by spadol
presne na mňa.“

„Vďaka Bohu, že ťa ochránil,“ vydý-
chol si otec. „Idem ti oproti.“

Keď sa Félix bezpečne vrátil domov,
spolu sa rozprávali o tom, čo sa stalo.
Keď sa rodičia doma modlili, Boh vnu-
kol mame myšlienku, aby zavolať sy-
novi práve v okamihu, keď sa v prie-
behu niekoľkých sekúnd rozhodovalo,
kde sa bude nachádzať.

♦♦♦

Aj náš život sa niekedy podobá búrke.
Prosíme Boha, aby nás chránil a pre-
viedol cez búrky? Naučme sa načúvať
tichému a vytrvalému hlasu v našom
vnútri, ktorý nám hovorí, aby sme
konali správne. Reagujme na tento
hlas. Buďme pripravení konať, keď ten
hlas prehovorí. V Božej službe sa počíta
každá sekunda! Dobrou správou je,

že radosť zo služby Kráľovi kráľov trvá
naveky.

Aktivita

Z kartónu vystrihni telefón, ktorý sa
dá otvoriť. Dovnútra napíš päť biblic-
kých veršov a pripíš k nim, v akých
situáciách ti môžu pomôcť (napríklad
keď máš STRACH, vytoč Izaiáš 41,13).
Telefón vyfarbi.

Porozprávajme sa

1. Prečo sa Félixovi rodičia modlili počas búrky?
2. Ako Félixovi pomohol telefonát od otca v nebezpečnej situácii?
3. Čo nás tento príbeh učí o modlitbe a načúvaní Bohu?

Odovzdajte toto posolstvo

Anjeli na cintoríne

Noc na cintoríne úplne zmenila život Margity a jej priateľov.

Poznámka redakcie pre rodičov, vychovávateľov a pestúnov: Tento príbeh je skutočný. Hovorí o nadprirodzených javoch a duchovných bojoch, ktoré môžu niektoré deti vnímať veľmi citlivo. Opísaný príbeh je dramatický. Biblia nás varuje, že nepriateľ často pôsobí nenápadne v pozadí, aby ovplyvnil naše srdcia a rozhodnutia. Odporúčame, aby si príbeh prečítali najprv rodičia a potom sa o ňom s deťmi porozprávali.

Vysoko nad hlavou Margity knísal vietor vetvami palmy. „Ticho,“ zašepkala, „už sme takmer na mieste.“ V meste Kisangani v Konžskej demokratickej republike, žije vyše jeden a pol milióna ľudí, pričom väčšinu tvoria deti. V tomto veľkom meste pri rieke Kongo sú ľudia často svedkami reálneho duchovného boja medzi

svetlom a tmou. Čarodejníctvo predstavuje hrozbu pre všetkých, ktorí sa s ním dostanú do styku. To bol dôvod, prečo si skupina neplnoletých mladých ľudí skrývala svoje temné tajomstvo – chceli sa naučiť čarovať.

Margita sa vytratila na cintorín na okraji mesta, kde na ňu čakali kamaráti. Stretávali sa tu každú noc, aby sa učili čarovať. Zlí démoni sa v ten večer ešte neobjavili. Hoci bola Margita ešte dieťa, páčila sa jej predstava, že bude používať zvláštnu „moc“ a stane sa čarodejnicou.

Nahlas povedala kamarátom: „Naši učitelia dnes meškajú. Nevieľ, čo ich mohlo zdržať.“ „Možno sa snažia udržať našich rodičov v hlbokom spánku, aby si nevšimli, že nie sme doma,“ povedal jeden chlapec.

Celú skupinu zrazu obklopilo jasné svetlo. Všetkým bolo hneď jasné, že je

to niekto iný. Margita spadla na zem, zavrela oči a rukami si zakryla tvár, aby sa chránila pred ostrým jasom. V silnom svetle uvidela nebeskú bytosť.

„Čo tu robíte?“ oslovil ich jasný hlas. „Nemali by ste sa zaoberať takými vecami.“

Tvárou v tvár tejto bytosti všetok čas a rituály, ktoré deti prežívali pod vedením démonov, zrazu stratili zmysel. Deti neodpovedali. Anjel prehovoril ešte raz a povedal: „Ježiš čoskoro príde.“

Svet ponúka mnoho rôznych vecí, ktoré chcú odviesť našu pozornosť od Boha. Je vo vašom živote niečo, čo vám bráni pripraviť sa na Božie kráľovstvo? Čo vás možno vedie skôr k životu v tme? Ak niečo také je, zbavte sa toho. Pán Boh dnes každému pripomína, že na to nie je čas, lebo Ježiš čoskoro príde.

Táto noc na cintoríne úplne zmenila život Margity a jej priateľov. O všetkom porozprávali rodičom a odmietli sa ďalej stretávať s démonmi. Svoje srdcia otvorili Duchu Svätému a pocítili naliehavú túžbu odovzdať anjelovo posolstvo obyvateľom mesta Kisangani. Mnohé kresťanské zbory pozvali deti, aby im porozprávali, čo zažili. Všade odovzdali posolstvo, že už naozaj nie je čas na to, aby sa zaoberali satanovými trikmi, pretože Ježiš čoskoro príde.

Svedectvo Margity bolo veľmi pôsobivé. Jej zážitok, ako Boží anjel svojou prítomnosťou zahnal démonov na cintoríne, silne zapôsobil na poslucháčov. O necelý rok sa Margita vo svojom meste zúčastnila evanjelizačných prednášok o Ježišovi Kristovi a spolu so svojou rodinou bola pokrstená.

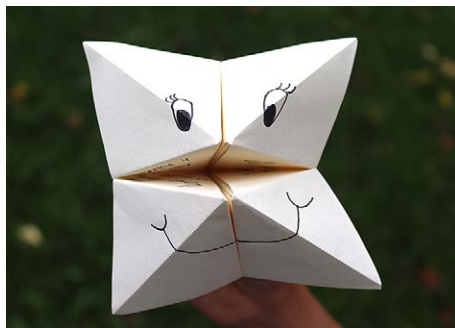
♦♦♦

Viete, že aj vy poznáte dobrú zvest', ktorú môžete odovzdať ostatným ľuďom? Veríte, že Ježiš čoskoro príde?

Hľadajte príležitosti, ako môžete ľuďom vo vašom okolí rozprávať o tom, čo pre vás Ježiš urobil! Možno vás ochránil pred nejakým nebezpečenstvom alebo vám pomohol zvíťaziť nad hriechom. Buďte ako Margita pripravení načúvať Božiemu hlasu a hovoriť s ľuďmi o tom, čo pre vás Boh urobil a stále robí! Ježiš vám dá odvahu aj silu, aby ste mohli plniť jeho poslanie.

Aktivita

Z papiera poskladaj skladačku s názvom nebo-pekloraj. Na vonkajšiu stranu nakresli tvár. Dovnútra napíš alebo nakresli, čo by si chcel povedať kamarátom o Pánovi Ježišovi.

Porozprávajme sa

1. Prečo chodila Margita s kamarátmi v noci na cintorín? Prečo o tom nevedeli ani ich rodičia?
2. Čo sa stalo, keď sa na cintoríne objavilo silné svetlo? Čo sa deti dozvedeli od tejto bytosti?
3. Ako sa zmenil Margitin život po stretnutí s anjelom? Ako slúžila ľuďom v meste?

Miluj ako Ježiš

Zrušený pohreb

*Svedčiť neznamená,
že človek je dokonalý, ale že dovolí Ježišovi,
aby prostredníctvom neho dokonale pôsobil!*

Čo znamená vydávať svedectvo? Znamená to byť ako Ježiš. Byť láskavý bez ohľadu na to, ako neláskavo sa ku mne správajú ostatní. Dokázať milovať ľudí, ktorých je ťažké milovať. To neznamená, že nikdy neurobíme žiadnu chybu, ale že dovoľíme Ježišovi, aby pôsobil prostredníctvom nás!

Keď sa Temba v Tanzánii zoznámil s krásnym posolstvom o Ježišovi Kristovi – o jeho živote, učení, smrti a zmŕtvychvstaní – vedel, že chce nasledovať Boha, vnímať jeho hlas a prostredníctvom modlitby byť spojený s nebom. Všetci ľudia ho mali radi, lebo bol láskavý, ohľaduplný a šíril vôkol seba príjemnú atmosféru. Jediný, kto ho nemal rád, bol muž menom Juma. Nemal ho v láske od prvého okamihu, keď sa stretli. Vysmieval sa mu a ohováral ho poza chrbát. Jumove lži poškodili

Tembovo dobré meno, ale Temba napriek tomu zostal láskavý.

Jedného pekného dňa ktosi povedal Tembovi: „Počul si, že Juma je vážne chorý? Nikto s ním nechce byť doma, dokonca ani jeho rodina, lebo strašne smrdí. Vydrží to len jeho manželka.“

Tembo vo svojom srdci začul tichý hlas: „Bež a pomôž Jumovi!“ Ani na chvíľu nezaváhal. Keď prišiel k Jumovmu domu, videl, že sa pred domom zhromaždila celá jeho rodina. Jeden z mužov sa posmešne spýtal: „Čo tu chceš?“

„Prišiel som pomôcť Jumovi,“ povedal Tembo. Iný príbuzný mu povedal: „Ten tu už dlho nebude. Ak k nemu pôjdeš, aby si mu pomohol, a on zomrie, budeš za to zodpovedný a budeš mu musieť zaplatiť pohreb.“

Tembo chvíľu premýšľal. Pohreby v Tanzánii môžu stať aj niekoľko tisíc

dolárov a on toľko peňazí nemal. Nemohol však nechať svojho nepriateľa zomrieť. Veď Jumo nepoznal Ježišovu lásku!

Keď Tembo vošiel do domu, zápach bol taký silný, že sa mu urobilo zle. Zdvihol sa mu žalúdok. Musel vyjsť na chvíľu von nadýchnuť sa čerstvého vzduchu. Keď uvidel zapálenú ranu na Jumovej koži, vedel, že ho Boh poslal práve včas. Pomodlil sa, aby ten zápach vydržal, a potom sa obrátil na Jumovu manželku. „Prines mi vodu a čisté šaty. Umyjem a ošetrím mu ranu. Zaplatím mu prevoz do nemocnice.“

Juma zostal veľmi prekvapený, ale nič nepovedal. Tembo mu starostlivo ošetril ranu a dodržal, čo sľúbil. Dokonca zaplatil aj za pobyt v nemocnici. V nemocnici ho často navštevoval. Ako plynuli dni, Jumovo srdce sa postupne menilo. Snažil sa pochopiť, prečo mu Tembo pomáhal, aj keď sa k nemu správal tak nepekne. Bol z toho zmätený. „Prečo si sa rozhodol pomôcť mi a zachrániť ma, keď moji príbuzní čakali, že zomriem?“

Juma sa zotavil a mohol odísť z nemocnice. Tembo ho odprevadil domov. Keď sa rozniesla správa, že Juma sa vracia domov, okolo ich domu sa opäť zhromaždili príbuzní, ktorí si mysleli, že z nemocnice sa vráti mŕtvy. Keď sa Tembo s Jumom objavili, Juma ukázal na svojho nového priateľa a povedal: „Vidíte tohto muža? Preukázal mi väčšiu lásku ako vy – a vy ste moji príbuzní. Preto som ho prijal do svojej rodiny.“ Príbuzní sa rozišli domov, lebo žiadny pohreb sa nekonal. Tembova nesebecká láska spôsobila, že aj Juma mohol spoznať Božiu lásku.

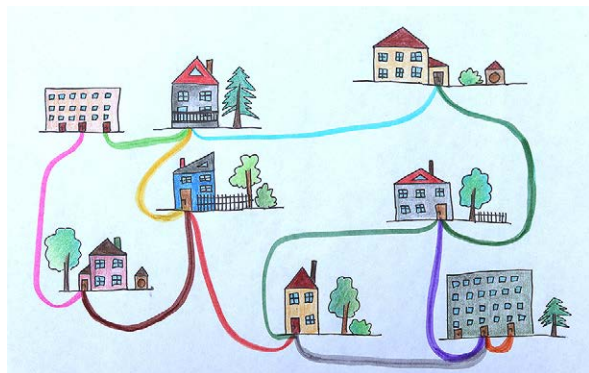
♦♦♦

Chcete aj vy šíriť Božiu lásku a dovoliť Bohu, aby prostredníctvom vás menil svet? Ak áno, čítajte Bibliu a premýšľajte o Bohu a Ježišovi. Prirodzeným

dôsledkom bude to, že budete láskaví k ostatným ľuďom. Začnite tam, kde žijete, nech je to kdekoľvek. V službe Kráľovi kráľov nevyjde nazmar nijaký dar, nijaká modlitba a nijaký okamih!

Aktivita

Nakresli na papier váš dom. Na ten istý papier nakresli aj dom alebo domy svojich kamarátov alebo ľudí, ktorých poznáš. Vezmi si pastelku a nakresli cestu k tým, ktorých by si veľmi rád/rada navštívil/navštívila. Inými farbami zase nakresli ich cestu k tebe alebo k domom ďalších kamarátov, aby ste sa lepšie spoznali.

Porozprávajme sa

1. Ako sa Tembo správal k Jumovi a prečo?
2. Čo urobil Tembo, keď zistil, že Juma je chorý?
3. Čo Juma pochopil vďaka Tembovej láskavosti?
4. Kde a ako môžeme prejavovať ľuďom skutočnú lásku?

Modlitba pre **KAŽDÉHO**

SME TU PRE TEBA

Pozývame ťa k aktivite Modlitba pre každého, kde sa modlíme za konkrétnych ľudí a ich životné situácie. Každý podnet berieme vážne, s rešpektom a diskretnosťou..

AKO TO FUNGUJE?

Stačí nám napísať alebo zavolať – zdieľaj svoju prosbu a my sa za teba aj s tebou budeme modliť.

NÁJDEŠ NÁS ON-LINE

Facebook & Instagram: Modlitba pro každého

NIE SI NA TO SÁM – RADI ŤA PODPORÍME MODLITBOU

Kontakty:

Jan Chmel
+420 605 785 929
jan.chmel@casd.cz

Dan Šmíd
+420 773 997 469
daniel.smid@casd.cz

